

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 7^{ον}

ΑΡ. 319

Η ΚΟΛΥΝΟΣ εμφανίζεται και απορροφά τα δόντια. Διαλύει τας επί των οδόντων ξένας ουσίας και κατστρεφει τα επικίνδυνα μικρόβια. Δοκιμάσατε την Κολυνός και προσέχετε την κτηθείσαν μαργαρώδη στιλπνότητα εκ της χρήσεως. Έν εξατεστόμετρον επί ξηράς ψήκτρας αρκεί.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΣΚΕΙ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ ΤΗΣ

Όταν το πάθος λάμπει εις το βάθος του βλέμματός της, δύναται όμως να κυριαρχήσει του λαιμού της χάρις εις το Bromural, το οποίον είναι απολύτως άβλαβές και της δίδει την απαιτούμενη γαλήνην και ησυχίαν των νευρών από κάθε απορροσώς ή κατόπιν ουγκυήσεως.

Τό Bromural της Dr. J. Knoll A.-G. του Ludwigshafen επί του Ρήνου (Γερμανία) είναι φάρμακον λαϊκόν γνωστόν από ενός τεταρτίου του αιώνος και παντού απαραίτητον. Έπάρχει εις σωληνάκια των 10 και 20 δισκίων. Πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία.

ΠΑΗΣΙΑΖΟΥΝ ΟΙ ΖΕΣΤΕΣ!

Η άρκια έμβρελλα είναι το συμπλήρωμα της άρκιας ένδυμασίας. Όμβρελλας μεταξωτάς και βαμβάκεράς, εις όλα τα σχέδια, χρωματισμούς και φόρμας:

Forme Japonais
Forme Chinois

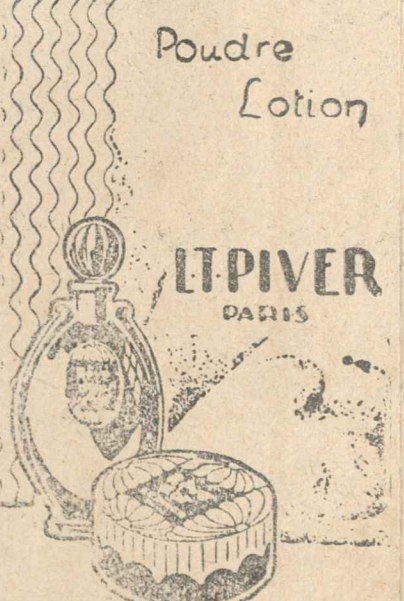
Θά εύρετε στο πρότον Έργαστάριον Όμβρελλών

Α. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ και Σία
77 δόξ Αιόλου 77
ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

reve d'or

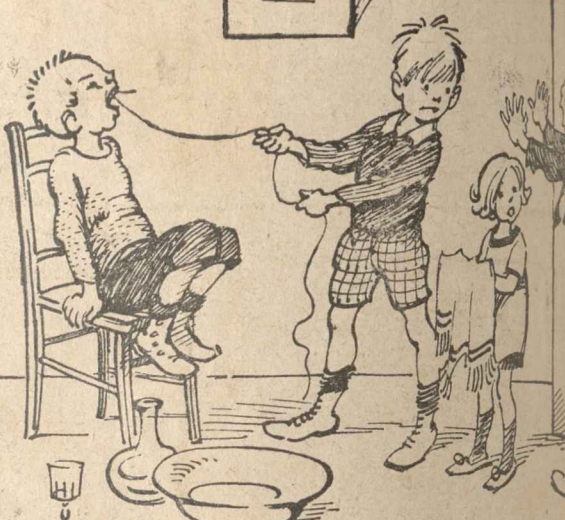
Poudre
Lotion

L'ETPIVER
PARIS

ΑΥΓΑ: 5 ΛΕΠΤΑ ΤΟ ΉΝΑ

Τόσο κοστίζει το αύγ, όταν δώτε ωτοκίνηνη στις χέτες σας, τις κάνει να γεννούν και με τα χιόνια. Ζητήσατε από Έδωδ. Θανουόλου, «Σαντράλ», «Όλυμπος», Έξαρχοπούλου, Φαρμ. Μπακκάου, Αλεξίου, Π. Φάληρον Γ. Κόπανος, Πειραιά Ζαχαριάδης, Μ. Στεάς 33α, Αποθήκη Γεωργ. Γραφείον Περικλέους 16, Αθήναι.

Σταθήτε! Σταθήτε! Σιχόσαμε το DENTOL

Τό TENDOL (ήγγρον, πάστα, κόνις, σάπων) είναι δοντοκρέμα αντισηπτική και ευγευστος συνάμα, με άρωμα λίαν εύαρωστο.

Κατασκευαζόμενον συμφώνως με τα έργα Πασιέ, αυτής έτος όλίγων ημερών κάμνει τα δόντια να απαοιστούν από λοιπά. Ξαλείφει την δυσάρεστον όσμήν του στόματος και συνιστάται άριστός καπνίζούσας. Άφίνει εις το στόμα μίαν εύάρωστον και άφροερότητα.

Τό DENTOL εύρίσκεται εις όλα τα καλά Άρρωματοπωλεία και ζεία.

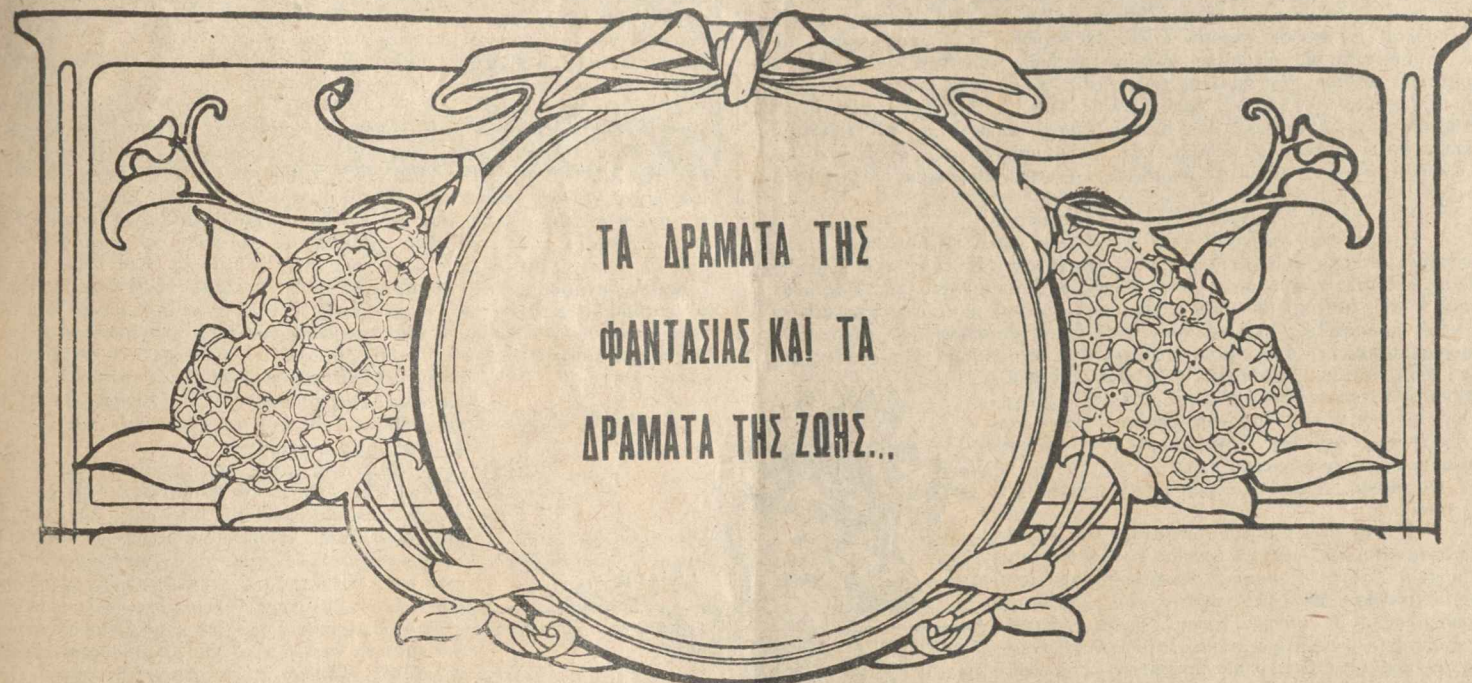
ΔΩΡΟΝ: Άρκεί να έπιστορήν τις εις τον κ. Φ. Ι. Σαμαρία Καπνικαρέας 3, Αθήναι την παρούσαν άγγελίαν του Πασιέ, ώστε να λάβη δωρεάν ένα δείγμα DENTOL.

Κατὰ τῶν πόνων Βεραμίων
Scherer

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

Περιπατούσα ένα βράδυ μαζί μ' ένα γνώριμό μου γιατρό, τον δόκτορα Νουαρώ, στο βουλεβάρτο. Ο καιρός ήταν όμοιος. Προχωρούσαμε και συζητούσαμε με όρεξη για διάφορα φιλοσοφικά ζητήματα. Εγώ ύποθετα, ότι η εποχή μας έχει γίνει πια πολύ μέτρια στις εκδηλώσεις της, στις χαρές της, στα αισθήματά της, στα πάθη της. Ο δόκτωρ Νουαρώ είχε την αντίθετη γνώμη.

— Άγαπήτέ μου, μου είπε τέλος, αν ξέρατε πόσα τρομερά δράματα γίνονται κάθε μέρα πλάι μας, χωρίς να τα αντιλαμβανόμαστε!... Μαρς στα δράματα αυτά της ζωής δεν είναι τίποτε άλλο από άτλες παθιασμένες εκείνα τα φανταστικά που εφευρίσκουν οι μυθολογιστές. Με τη διαφορά, ότι τα ζωντανά δράματα, για τα οποία σάς μιλάω, σκεπάζονται με τη σιωπή και με τη μυστικότητα και δεν μπορεί να τα υποπτευθεί κανείς.

Κατάλαβα πως ο γιατρός είχε καίρια έτοιμη στο μυαλό του μια τέτοια «ζωντανή» ιστορία. Και δεν είχα γελαστεί.

— Θα σάς διηγηθώ ένα από αυτά τα δράματα, μου είπε, στο όποιο το επάγγελμά μου με έκανε να ανακατευθώ κι' εγώ. Πάνε δέκα περίπου χρόνια από τότε. Δεν ξέρω, αν άκούσατε ποτέ το όνομα Κορσέγκ;.....

— Κορσέγκ; είπα. Μά ναι, μου φαίνεται. Δεν ήταν ένας ηγαντόσωμος βαρόνος ντε Κορσέγκ; Τον είχα ιδεί μερικές φορές στη Λέσχη και μου είχε κάνει εντύπωση, ή κάπως νεύρική, ιδιόρρυθμη συμπεριφορά του. Ένας φίλος μου, μου εξήγησε τότε ότι, ο άτυχος αυτός άνθρωπος είχε δογματίσει έναν μεγάλο ψυχικό υλισμό: μια νεαρή γυναίκα που λάτρευε είχε καεί ζωντανή, έπειτα από μια έσπεριδα που είχαν δώσει στο σπίτι τους. Βλέπετε, ότι είμαι άρκετά καλά πληροφορημένος.....

— Ναι, απάντησε ειρωνικά ο γιατρός, άρετά καλά πληροφορημένος. Τόσο πληροφορημένος τουλάχιστον, όσο οι μισοί από τους κατοίκους του Παρισιού. Και όμως... θα ξέρετε επίσης, ότι ο άνθρωπος αυτός πέθανε πέφτον από μια ασθένεια του ήπατος και τίποτε άλλο. Και όμως, τη συνείδηση του ανθρώπου αυτού έβάρυναν δυο φρικαστικά έργα.

— Δεν πρόκειται βέβαια να μου διηγηθήτε, δόκτωρ, τον συνομιλητή μου, διότι ο βαρόνος Κορσέγκ έβαλε

μονάχος του φοτιά στο φουστάνι της γυναίκας του!

— Αυτό θα το κρίνετε μόνος σας, απάντησε εκείνος. Άκούστε τώρα το τί ξέρω εγώ... Δεν θα ξεχάσω ποτέ, με ποιά συναισθήματα είδα τη βαρόνη Κορσέγκ εκείνο το βράδυ, κατά τα μεσάνυχτα, όταν ηθε ένας ύπνρετης τοί σπατιού και με είδοποίησε για το τρομακτικό συμβάν. Η βαρόνη Άλκιη, ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, μέσα σε φρικτούς πόνους, σε τρομερή αγωνία, με το καίμενο, το μαρτυρικό της σώμα τυλιγμένο στα σεντόνια, με τα ράχη της ένδυμασίας της πεταμένα έδω κι' εκεί μέσα στο δωμάτιο. Μόλις μπήκα μέσα, με χτύπησε μια άποπτική μυρωδιά καμένου πανιού... Ο σπινός της στεκόταν εκεί, πλάι της, άκοιμισμένος στο τζάκι, σκεθωμένος, αμίλητος, συντετριμμένος. Η άμοιση βαρόνη είχε ζητήσει να της φέρον τον πνευματικό της για να μεταλάβει, και όταν πήγα, επανέλαβε και πάλι σε λίγο την ίδια παράκληση. Ο βαρόνος άπάτησε βραχνά, χωρίς να κινηθεί από τη θέση του:

«Τον είδοποίησαν και θόρη. Σας βεβαίω ότι η στάσις του βαρόνου μου φάνηκε αλλόκοτη. Έβλεπε σε τόσο άσχημη θέση τη γυναίκα του και δεν ενδιαφέροταν καθόλου, για να της δώσει το γνωστότερο στην την παρρησία των τελευταίων αιώνων... Τα βασανιστικά τα οποία έδωσα στην ετοιμόθνατη, είχαν αρχίσει πια την ενέργειά τους. Μολταύτα, η ταραχή της βαρόνης μεάλωνε. Πήκον οικογενειακός μαρς των Κορσέγκ και γνώριμα καλά την ιδιοσυγκρασία της νεαρής γυναίκας. Κατάλαβα λοιπόν πως η ταραχή και η αγωνία, μέσα στην άκαία παράδοση, δεν ήταν μοναχά από τους φρικτούς πόνους που δοκίμαζε. Υπερφεύχοντος από μια ψυχική, μια ηθική άγωνα. Αισθανόμουν πως ήθελε να πιάσει, πως αίσθανόταν την ανάγκη να φωνάξει, να απαιτήσει μια φράση. Έν τούτοις δεν πρόλαβε. Έπεσε άξαφνα στο προσκέφαλο της και ξεψύχησε μηδενίζοντας: «Δεν μπορώ...»

Ο δόκτωρ Νουαρώ σταμάτησε μια στιγμή, κι' έπειτα έσπρωλούσε:

«Όλα αυτά που σας διηγήμαι σήμερα, με τόσες λεπτομέρειες, δεν τα είχα συλλάβει εύθως άμέσως, την άπαισία εκείνη βραδιά. Δεν είχα υποπτευθεί και την

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι, Λέκα 21α.

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Θεέ μου... Θεέ μου, τί θα γίνει!...
 —Η Τζούλια την καίταζε κατασυνγυμμένη.
 —Εξαίρετη την αγάλασε και της είπε:
 —Μην απελιάζεστε. Δεν χάθηκε κάθε ελπίδα. Υπάρχει τρόπος να φύγει το γράμμα για την Αθήνα, χωρίς να δοθεί στο Ταχυδρομείο.
 —Πώς; ρώτησε η Ρόζα.
 —Θα το δώσω σε κάποιον γνωστό μου να το δώσει στο βατόρι.
 —Και θα πάω ασφαλώς έτσι;
 —Ασφαλώς.
 —Α, πόσο είσαι καλή, αγαπητή μου, πόσο είσαι καλή! Έλα στην αγκαλιά μου.
 —Αγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν νοιώθοντας ελικρινή αγάπη η μία για την άλλη.
 —Μία ώρα κατόπιν, η Τζούλια είχε κατορθώσει να πάρει απ' το γραφείο κρυφά ένα φακέλλο. Την άλλη μέρα είχε και τα γραμματόσημα.
 —Η Ρόζα έκλεισε το γράμμα και της το παρέδωσε.
 —Το χέρι της έτρεψε. Ήταν εξαιρετικά συγκινημένη.
 —Μην κάνεις έτσι, της είπε η Τζούλια. Το γράμμα σου θα φτάσει εκεί που το στέλνεις.
 —Μακάρι, ψιθύρισε η Ρόζα αναστενάζοντας.

Ο ΘΕΟΣ ΑΓΑΠΑΕΙ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

Στο μεταξύ αυτό, ο Λαμπίρης εύρισκόμενος στην Αθήνα δεν έχανε καθόλου τον καιρό του. Είχε συναντήσει τον υποψήφιο σύζυγο της κόρης του και του είχε υποσχεθεί πως όλα θα τελείωναν πλέον κατ' ευχήν.
 —Θα κάμω τους γάμους σας, του είπε, στη Νάξο.
 —Εκείνος παραξενεύτηκε, μα ο Λαμπίρης τον καθησύχασε άμεσως.
 —Η Ρόζα ήταν αδιάθετη τις τελευταίες ημέρες, του εξήγησε, και την έστειλα ένα ταξιδιόκι ως εκεί με τη μητέρα της. Τώρα θάνα εντελώς καλά και θα μās περιμένει...
 —Θα μās περιμένει; ρώτησε εκείνος, με κάποια αμφιβολία.
 —Και βέβαια θα μās περιμένει. Δεν την ξέρεις τη Ρόζα κι' έχεις δικαίωμα να αμφιβάλλεις, φίλε μου. Είναι όλο καρδιά. Θα σε κάνει ευτυχισμένο... Ετοιμάσου όστόσο γιατί θα φύγουμε μία από τις ημέρες αυτές.

Την ίδια αυτή ημέρα, ο Λαμπίρης αποφάσισε να βγάλει από τη μέση και το σπουδαιότερο εμπόδιο στα σχέδιά του, τον Γαλάζη.
 —Δεν έπρεπε να μάθει ο νέος αυτός που βρισκόταν η Ρόζα. Έπρεπε να τον μπερδέψει, να τον ξεγελάσει, όσο να τελειώσει το σχέδιό του.

Να του γράψει η Ρόζα από τη Νάξο που βρίσκεται και τι της συμβαίνει δεν υπήρχε φόβος. Ο Λαμπίρης είχε λάβει σχετικώς όλα του τα μέτρα. Κι' αν η κόρη του έστελνε γράμμα στο ζωγράφο, θα της το κρατούσαν στο ταχυδρομείο.
 —Μολαταύτα δεν ήταν άπιαστο να μάθει ο Γαλάζης την μεταφορά της Ρόζας στο νησί. Πώς; Κατά ένα οίονδηποτε τρόπο. Ο διάβολος έχει πολλά ποδιάρια.

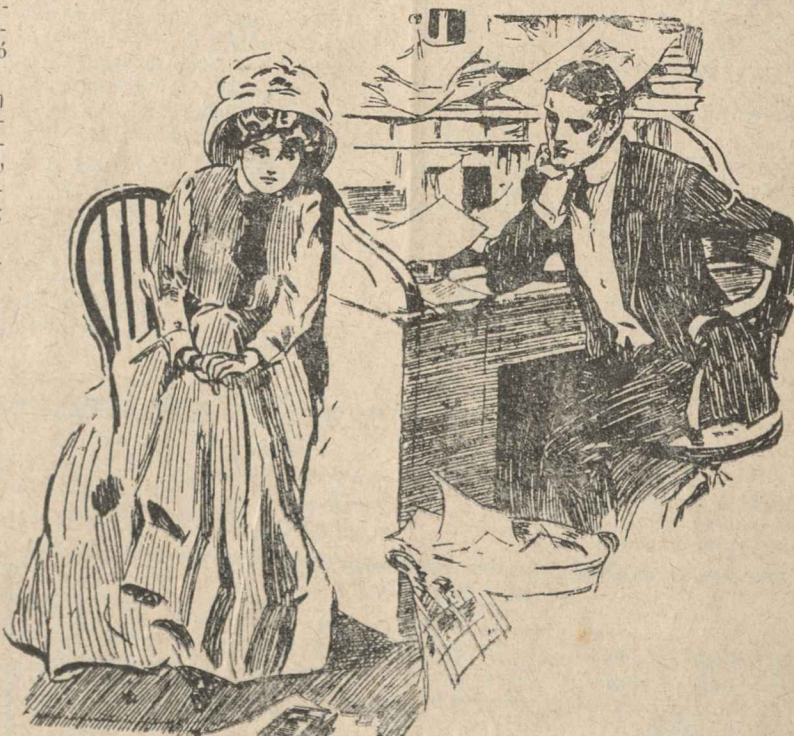
Γι' αυτό ήταν ανάγκη να ξεγελαστεί ο ζωγράφος, να παραπλανηθεί, να χάσει τα ίχνη της Ρόζας.
 —Ο Λαμπίρης σκέφτηκε άρκετά τι μέσον έπρεπε να χρησιμοποιήσει σχετικώς και τέλος το βρήκε.

Δεν ήταν ανάγκη να πάει να δηλώσει στον Γαλάζη ή να του στείλει τρίτο πρόσωπο. Έφτανε να ξαναγράψει ο νέος ένα γραμματόσημο με τέχνη γραμμένο.

Κάθισε λοιπόν και τοίχωνε:

Κύριε,

—Όπως θα έχετε βέβαια, η κόρη μου έφυγε προ ημερών με τη μητέρα της για τις Πάτσες. Σε λίγες ημέρες φεύγω κι' εγώ για κεί, μαζί με τον μέλλοντα γαμβρό

Αφού σκέφθηκε λίγα λεπτά του υποσχέθηκε...

μου, προκειμένου να τελειώσω τους γάμους των, για τους οποίους η Ρόζα είχε απολύτως συμφωνήσει. Σας γράφω την είδηση αυτή για να σās απαλλάξω από μάταιους κόπους και για να σās πληροφορήσω, ότι δεν πρέπει να ελπίζετε πλέον εις τίποτε και ότι έχετε μετεφρόνιμα να μη μās ενοχλήσετε στο εξής.

Μετά τινος
N. ΛΑΜΠΙΡΗ

Επί τέλους!...
 Το γράμμα αυτό θα υπέρονε τον Γαλάζη και θα τον έπειθε. Κι' αν ακόμα ήθελε να τρέξει πίσω απ' τη Ρόζα θα τραβούσε για τη Πάτσα, κι' όσο να καταλάβει την γράφα του, όλα θα είχαν τελειώσει. Κι' ο Γαλάζης;

Ο Άντζος νέος είχε χάσει την ησυχία του, είχε χάσει τη γαλήνη της ψυχής του, είχε χάσει τον ήπιον του, μην ξέροντας τι είχε κάνει η Ρόζα.

Έτρεξε παντού, ρώτησε παντού, παραμύθια νύχτας άκούοντας κάτω απ' το σπίτι του Λαμπίρη, μα δεν μπόρεσε να μάθει τίποτα. Πάνω στην απελπισία του κάθησε κι' έγραψε στη φίλη της Ρόζας, την Αγγή. Της εξήγησε τι του συμβαίνει και την ξέπρωσε να τον πληροφορήσει τι άπογινε η αγαπημένη του.

Μα και η Αγγή δεν ήξερε τίποτα.
 Τούτσιε όστόσο σπύτι τον την δασκάλα που της παρέδιδε γαλάζι, για να τον πληροφορήσει ότι δεν είχε ιδέα της εξαφανίσεως της φίλης της κι' ότι θα γαλούσε τον κόσμο να μάθει τι γίνεται.

Η δασκάλα της Αγγής, άρκετά νέα και άρκετά νύστη και με λοκαρδή, βρήκε τον Άντζο βυθισμένο σε μαύρη απελπισία. Γιατί τα λόγια της Αγγής και αφού σκέφθηκε λίγα λεπτά του έσπευσαν πως εντός της ίδιας ημέρας θα προσπαθούσε να εισηγηθεί στο σπίτι του Λαμπίρη για να μάθει τι συμβαίνει.

Έτσι ο Γαλάζης πληροφορήθηκε κάπως, μα δεν άργησε να αποπείσει στην ίδια και χειρότερη απελπισία. Γιατί ούτε η Αγγή, ούτε η δασκάλα της κατορθώσαν να μουν στο σπίτι της Ρόζας, κι' ακόμα ήταν κατάκληστο και φαινότανε άτακτο.

Έμεναν βέβαια στο σπίτι ο Λαμπίρης με τα παιδιά του και την υπηρεσία. Μα είχε δώσει διαταγή να μη δεχτούν κανένα, να μην ενοχλούν σε κανένα...

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν ο Άντζος, τρελλός από τη λύπη του, έλαβε το γράμμα του Λαμπίρη.

Όταν το άνοιξε και το διάβασε το γράμμα αυτό, έμεινε για λίγο λεπτά έμβροντος. Το ξαναδιάβασε και για δεύτερη και για τρίτη φορά κι' έπειτα σήκωσε απ' τον πάτο του κι' άρχισε να χάζει, κροτώντας το σφιχτά το στήθος του.

Ήταν λοιπόν αλήθεια;

Τον είχε απαρηγόρη η άγνοια του; Δεν έπρεπε νύη να είναι ελπίδα πεία; Θάπαυαν άραγε τον έναν άγνωστό της, ένα πλά της τον δίνανε με το ζόρι και θα τον ξεχνούσε αυτόν;

Κλαίοντας σαν μικρό παιδί ο Άντζος, ξανάβριζε το γράμμα του Λαμπίρη και το ξαναδιάβασε για τετάρτη φορά. Το δάκρυ με προσοχή, προσπαθώντας να εισηγηθεί στο μυστήριο παιδί. Και σιγά-σιγά, έφ' όσον άναστήθηκε την ηρεμία του και η καρδιά της λυγρής περνούσε, άρχισε να λαβαίνει πως ο Λαμπίρης έπαιδετο.

Όχι, δεν ήταν παιδί άπιαστο να τον απαρηγόρη η Ρόζα.

Την είχαν πείσει στην πίστη για να την παντρεύονταν φανερά δια της βίας. Και, αυτό σκέφτοντας, δεν έπρεπε λοιπόν να είναι κακό. Έπρεπε να τοίξη αληθινά κοντά της. Ή αγαπητή της να τον περιμένε άναμνηστος με τη γωνία για να την χιτώσει με τη νύχια του πατέρα της.

(Ακολουθεί)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Άμαδις, άκούοντας τα λόγια αυτά του Μαθουρίνου, έπηρε άποκριτικό θρος και ένωσε τα χέρια του σε στάσι προσευχής.
 —Ο θεός έπλασε τη γυναίκα για τον άνδρα! φώναζε δυνατά. Pro homine femina facit!
 —Πώς σου τὰ έμαθε αυτό, αδιάντροπε; ρώτησε ο Μαθουρίνος.
 —Ο κ. Χαρομαρίας.
 —Θα τον συγχωρώ!... Μα την πίστι μου, πολύ ώρα λατινικά σε δίδασκε!... Και τώρα, άδισέ μας τη γονιά. Πήγαινε να βιάσεις το μάγειρο!...
 —Τρέχω, σεβασμιώτατε! άπάντησε ο ακόλουθος, και έγινε άφαντος.

Άμέσως τότε ο Ροβέρτος έπεσε στον έφημεριο:
 —Μιλήστε μου άκόμη, πάτερ, για τη Λευκή!... Μιλήστε μου γι' αυτή!...

—Ε, λοιπόν, αγαπημένο μου παιδί, θα σε δεχθώ σε λίγο με άνοιχτή αγκαλιά. Άλλά επειδή η φρόνησιν εινε η μητέρα της ασφαλείας, μου φαίνεται ότι πρέπει να μη μάθι άμέσως η Λευκή την άφιξή σου.

—Και για ποιό λόγο;
 —Για να λάβουμε τα μέτρα μās. Αυτός ο Ροβέρτος Κέρ εινε επικίνδυνος αντίπαλος!...

—Ο Ροβέρτος Κέρ; επανέλαβε ξαφνιασμένος ο Ρογήςος.

—Ναι, παιδί μου, του άπάντησε ο δόν Μαθουρίνος, αυτός που νομίζει νύχλας τον έαυτο του μαρχήσιο Βάσα!...

—Και νομίζεται Ροβέρτος Κέρ; ξαναρώτησε με την ίδια έκκληση ο νέος.

—Ναι, ναι!... Μα γιατί σε ξαφνιάζει το όνομα αυτό;

—Το όνομα αυτό, ψιθύρισε με πολύ άγανη φωνή ο Ρογήςος που είχε γίνει ξαίνα σκεπτικός, δεν το άκούω για πρώτη φορά. Κάποιος—πάνε πολλά χρόνια από τότε—με άδισσε... ναι, το θυμάμαι.

Ροβέρτος Κέρ!... Ροβέρτος Κέρ!...
 Ναι, αυτό εινε το όνομα εκείνου!... Εινε το όνομα του ανθρώπου, του άποιον έπίσης δεν ξεχάσα το πρόσωπο!...

Ο δόν Μαθουρίνος, άκούοντας το νεαρό του φίλο να σιγομνησθή αυτά τα λόγια, τον ρώτησε με περιέργεια:

—Αγαπημένο μου παιδί, τι σου συμβαίνει; Τι έχεις;

—Προσπαθώ, πάτερ μου, του άπάντησε ο Ρογήςος, συνεισκόμω ξαίνα από τη βύθισή του, να άνακαλέσω μιά άνάμνησί μου από το σκοτάδι του χρόνου, μέσα στο άποιο βρισκεται θαμμένη!...

—Ανάμνησι σχετική με το Ροβέρτο Κέρ; ρώτησε ο έφημεριος.

—Μάλιστα, πάτερ μου!...

—Ε, είμαι βέβαιος πως θα την άνακαλέσεις!... Και τώρα άς συνεχίσουμε τη συήτησί μας!... Λοιπόν που έμειναμε;... Μου φαίνεται πως σου έλεγα ότι, επειδή ο άρκετος αυτός Ροβέρτος Κέρ εινε πολύ επικίνδυνος, δεν πρέπει να παρουσιασθής καθόλου στη Λευκή, πριν έπιστρέψουμε εδώ, σε λίγη ώρα, ο λοχαγός Ρολάνδος κι' εγώ!...

—Και πώς εινε αυτός ο Ρολάνδος;

—Εινε, μολονότι δεν τον ξέρεις, ένας από τους καλύτερους σου φίλους και εινε ακόμα δικη της του πάργου του δουκός!... Θα κάνω μαζί του σήμερα ένα μικρό

ταξίδι, του άποιον το άποτέλεσμα μπορεί ν' άποδθ πολύ δλέθριο για το Ροβέρτο Κέρ.

—Ο θεός να το δίσση! ψιθύρισε ο Ρογήςος αναστενάζοντας. Άλλά δεν εινε, πάτερ μου, σκληρό να περιμένο άκόμη για να δώ τη Λευκή!...

—Επείμενες τρία δόκλιρα χρόνια ως τώρα, παιδί μου!... Μπορείς λοιπόν να προσθέσεις σ' αυτά και λίγες ώρες!...

Και ο δόν Μαθουρίνος, παίρνοντας στο χέρι του το χέρι του νέου, το έσφιξε μ' έγκαρδιότητα και του είπε με τόνο έπίσημο, ο άποιος ήταν άσυνήθιστος σ' αυτόν:

—Έλπίζε!... Έλπίζε, φίλε μου!...

Έξαίρετα το πρόσωπο του άγαθού έφημεριου φρωτίστηκε από χαρά. Ένας άρχιμάγειρος έμπαινε εκείνη τη στιγμή στο περίπτερο, άκολουθούμενος από τρεις παραμαγείρους.

—Στο τραπέζι γρήγορα! φώναζε ο δόν Μαθουρίνος. Προσβάλουμε το θεό, άφήνοντας το φαί μας να κρυώσει!...

Και αφού στρογγυλοκάθισε μπρος στο τραπέζι, άρχισε να τρώει με όρεξι από τα έκλεκτά φαγητά που τους είχαν σερβίρει. Ο Ρογήςος του κάκου προστάθηκε να μιμηθ το παραδειγμα του. Άν και δεν είχε φάει, ούτε είχε πει τίποτε από το περασμένο βράδυ, ούτε πεινούσε, ούτε άφνούσε καθόλου.

Μα και ο έφημεριος, λόγω της σοβαρότητας της περιστάσεως, δεν έμεινε παρά μόνο!... τρία τέταρτα στο τραπέζι!

Έπειτα σηκώθηκε και, αφού έβαλε το Ρογήςο να του υποσχεθθ, ότι για κανένα λόγο δεν θα έβγαινε απ' το περίπτερο προ της επάνδου του, βγήκε έξω και τραβήξε προς τους σταύλους, όπου τον έπεριμένε το άμάκι του.

Ο Ρολάνδος βρισκόταν ήδη εκεί και είχε βάλει να του ετοιμάσουν τον Γεζαβό. Ο Γεζαβό, άπως θα το έμάντεναι οι άναγνώστες μας, δεν ήταν παρά το παιδί της θηλυκής Γεζαβέλλας, η άποία είχε φέρσει πειά, άφήνοντας στον κίριο της άπειρόγαστη θλίψη και!... τον διάδογό της!...

Ο Ρολάνδος καθάλασε άμέσως το έλγό του, ενώ ο δόν Μαθουρίνος έμπαινε μέσ' στο άμάκι του, το άποιο έσερναν δύο ρωμαίκες φοράδες.

Κατά τις δυό μετά το μεσημέρι, οι ταξιδιώτες μας σταθίκαν μπρος στο γνώριμο μας σπίτι της Ερμούνης. Ο Ρολάνδος ξεπέτανε άμέσως και χιτώσε σε δυνατά την πόρτα.

—Τι με θέλουν πάλι; άκούστηκε από μέσα μια άότομη φωνή.

—Συγγνώμη ένα παρόμοιο του πρώτου πατώματος άνοίξε και το διαύτιχο πρόσωπο του Γαζαβό Κρουαίλου τραβάει μέσ' απ' αυτό.

—Μα τις βροντές του Θεού! θέλουμε να μπούμε μέσα! του φώναζε ο Φερουιλιάς.

—Δεν μπαίνουν εδώ μέσα ξένοι! άπάντησε ο Κρουαίλος.

—Πώς έλετε; μούγκρισε ο Ρολάνδος.

—Εκείνο που είπα. Τραβάτε το δάμο σας!

—Περιμένε, άρχιε, και θα δής!

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, ο Ρολάνδος κατάφερε στην πόρτα με τον άμο του ένα χιτώμα τόσο δυνατό, ώστε τα σανίδια της έτριζαν. Λεύτερο σπάζσιμο, όχι λιγώτερο τρομερό, την έγκρίσανε δόκλιρα προς τα μέσα, άρχοντας την άπάνω στο Κρουαίλο!

(Ακολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΟΝΕΙΡΕΜΜΕΝΟ ΗΛΙΟΓΕΡΜΑ

Θυμολοι ένα ηλιόγερμα μέσ στα πολλά που είδα, όνειρεμένο ηλιόγερμα, χλωμό, χωρίς έλπίδα. Γερμένη δίπλα μου έκει θυμολοι την παρμένα με τα χρυσά μαλλιά της στους ώμους της χυ...

με τα γλυκά τὰ μάτια της άναπαμμένα όμοι, στην έρημία της θάλασσας και σ' άρανού τα...

με το μικρό το στόμα της που ο πόνος το σπας...

με τ' άσπμμένο μέτωπο που ο άγέρας το εύρισε. Θυμολοι, στο κεφάλι της ο ήλιος είχε έλαει...

λίγες στερνές άχτίδες του, άμάραντο σπασί. Νύφην όνειρου άθάσση κρυφα την είχε νύσει...

στα κόκκινα και στα χρυσά η μαγεμένη όδοι. Κι' εβάρρενα για μία στιγμή πως φεύγει, πως...

σαν νύφη όνειρου σ' άπειρο πως πάει ψηλά να...

Κι' έγειρα άνημπορος έγω να της ζήτησω χαρά: Σάν δεν μπορεί στο όρμό της κι' έμένα να με...

εύθους που βρή τον όρανό, απ' τα δικά της χείλη αϊώνιο γλυκοφίλημα με τ' άστρα να μου στείλη!...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ...

ΠΡΟΣΩΠΑ

Κύριος ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ, 60
έτων, με εξωτερικό πολύ αριστοκρατικό.
ΙΑΚΩΒΟΣ ΣΕΡΒΙΕ 20
έτων.

(Στον κήπο της βίλλας του κυρίου ντε Ροβενέ. Ο ντε Ροβενέ κάθεται σε μία καρέκλα, μπροστά σ' ένα τραπέζι, και γύρω του, επάνω στην χλόη, είνε διαδασμένα μεγάλα μαξιλάρια πολυτέλει, κεντημένα και ζωγραφισμένα. Ο κύριος Ντε Ροβενέ χειρονομεί και μιλάει σιγά, στρεφόμενος πότε προς το ένα και πότε προς το άλλο μαξιλάρι. Ο 'Ιάκωβος στέκεται λίγο πιο εκεί, και κοιτάζει μέσ' από ένα κιγκλίδωμα με άπορία τον κύριο Ντε Ροβενέ, χωρίς να τολμά να προχωρήσει).

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ, (αντιλαμβάνεται ξαφνικά τον 'Ιάκωβο). *Α... ΙΑΚΩΒΟΣ, (πλησιάζει). Με συγχωρείτε, κύριε... Είμαι ο γνός του φίλου σας Σεργιέ...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ο γνός του φίλου μου Σεργιέ; Περάστε!... Περάστε. *Ω, με συγχωρείτε που δεν σας ανέστηψα άμεσα. Καθήστε λοιπόν. (Τού δείχνει ένα μαξιλάρι και ο 'Ιάκωβος κάθεται). Και μιλήστε μου για τον πατέρα σας. Πρέπει να είνε εύτυχης που έχει ένα τέτοιο χαριτωμένο γνίο.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Σεις, κύριε Ντε Ροβενέ, δεν έχετε παιδιά; Είστε μόνος;

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, δεν έχω παιδιά. 'Αλλά δεν είμαι μόνος... Δηλαδή νομίζουν οι άλλοι ότι είμαι μόνος, αλλά εγώ ζώ εδώ, στην ζώπη αυτή βίλλα, με τις αναμνήσεις μου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ο πατέρας μου μου παρήγγειλε να έλθω χωρίς άλλο να σας ιδώ.

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—'Ηλθατε στην πόλι μας για να σπουδάσετε;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Μάλιστα.

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Θά έρχεστε λοιπόν κάποτε να με βλέπετε.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—'Αρκεί να τ'ό θέλετε σεις, κύριε Ντε Ροβενέ.

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Και βέβαια τ'ό θέλω... Είνε τώρα καιρός που δεν δέχομαι κανένα... 'Αλλά εσάς, τον γνίο του καλού μου Σεργιέ, πώς είνε δυνατόν να μ'ή σας δέχομαι πάντα μ' εύχαρίστησι; Δεν ξέρω τώρα αν εσείς θά μπορούτε να υποφέρετε συχνά, και για πολλήν ώρα, την συντροφιά ενός γέροντος υποχονδριακού, όπως τουλάχιστον με ονομάζουν όλοι...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ο πατέρας μου μου είπε τόσα καλά γι'α σας!

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ο καϊμένος ο Σεργιέ! Χρόνια έχω να τ'ον ιδώ! Τού μοιάζετε πολύ! 'Ηταν κι' εκείνος στα νεανία του έτσι ώραιος και κομψός, όπως εσείς. Και δεν αμυβόλλω ότι θά τ'ον μοιάζετε και στην ψυχή.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Με συγχωρείτε, κύριε Ντε Ροβενέ... Λέτε ότι δεν δέχετε κανένα... 'Αλλά δια αυτά τ'ά ώραία μαξιλάρια που είνε γύρω σας...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, τ'ά έχω τοποθετήσει εγώ γύρω μου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Θά περιμένετε λοιπόν, σήμερα τουλάχιστον επισκέψεις. Και τόσο ώραία μαξιλάρια βαλμένα επάνω στην χλόη!... Χωρίς άλλο θά έλθουν να καθίσουν επάνω σ' αυτά, σε λίγο, πολύ αγαπητά σας πρόσωπα.

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, κύριε Σεργιέ. Πολύ αγαπητά πρόσωπα. 'Ησαν εδώ πρό δλίγου, αλλά μόλις ήρθατε εσείς, έφυγαν σαν φοβισμένα πουλιά...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Δεν έννοω κύριε Ροβενέ.

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Με συνέλαβατε, φίλε μου, επ' αυτοφώρω πρό δλίγου, με δια μου τ'α ραντεβού! Με βλέπετε με άπορία... 'Ισως νομίζετε ότι είμαι τρελλός!

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Δεν έννοω, κύριε Ροβενέ.

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ο πατέρας σας, όταν σας μίλησε για μένα, δεν σας είπε ότι ήμουν πολύ ρομαντικός κατά την νεότητά μου, και πολύ αισθηματικός;...

ΙΑΚΩΒΟΣ, (χαμογελώντας).—Μου είπεν, ότι είχατε πολύ ευαίσθητη καρδιά.

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Λοιπόν με τόν καιρό ή καρδιά μου γινόταν δλοένα και πιο ευαίσθητη. 'Ηρθατε τόσο ξαφνικά... θά είδατε...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ο ύστερης σας με ώδηγησεν εδώ. Μου είπεν, ότι είστε μόνος στον κήπο...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Μόνος!... Δεν ήμουν όμως καθόλου μόνος... Δεν μου λέτε πόσων έτών είστε;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Είκοσι έτών.

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Δεν είστε πειά παιδί!

Ο 'Ιάκωβος κύτταζε μέσα απ' τ'ο κιγκλίδωμα με άπορία...

Είστε σχεδόν άντρας! Και είστε γνός του πιο αγαπητού μου φίλου Φαίνεστε καλός και σοβαρός, όπως εκείνος! Μπορώ λοιπόν να σας τ'ά πω δια... 'Αλλοι μου είπα, με συλλάβατε επ' αυτοφώρω. Πρέπει να ξεγυμνωθείτε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζω μαζί τους. Είμαι πάντα περιτριγυρισμένος από γυναίκες. Ζω μαζί τους. Είμαι πάντα περιτριγυρισμένος από γυναίκες...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Κι' έχω τον τ'ό βράδυ εδώ, να καθίσω στα μαξιλάρια αυτά, γύρω σας;

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί! 'Ησαν εδώ πρό δλίγου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Αντάμια πολύ γιατί εγώ τις έδιωξα χωρίς να τ'ον πω...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Θά ξανάβουν. Δεν ήξεραν ότι ήρξατε μ'α...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί! 'Ησαν εδώ πρό δλίγου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Αντάμια πολύ γιατί εγώ τις έδιωξα χωρίς να τ'ον πω...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Θά ξανάβουν. Δεν ήξεραν ότι ήρξατε μ'α...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί! 'Ησαν εδώ πρό δλίγου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Αντάμια πολύ γιατί εγώ τις έδιωξα χωρίς να τ'ον πω...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Θά ξανάβουν. Δεν ήξεραν ότι ήρξατε μ'α...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί! 'Ησαν εδώ πρό δλίγου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Αντάμια πολύ γιατί εγώ τις έδιωξα χωρίς να τ'ον πω...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Θά ξανάβουν. Δεν ήξεραν ότι ήρξατε μ'α...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί! 'Ησαν εδώ πρό δλίγου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Αντάμια πολύ γιατί εγώ τις έδιωξα χωρίς να τ'ον πω...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Θά ξανάβουν. Δεν ήξεραν ότι ήρξατε μ'α...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί! 'Ησαν εδώ πρό δλίγου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Αντάμια πολύ γιατί εγώ τις έδιωξα χωρίς να τ'ον πω...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Θά ξανάβουν. Δεν ήξεραν ότι ήρξατε μ'α...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί! 'Ησαν εδώ πρό δλίγου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Αντάμια πολύ γιατί εγώ τις έδιωξα χωρίς να τ'ον πω...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Θά ξανάβουν. Δεν ήξεραν ότι ήρξατε μ'α...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί! 'Ησαν εδώ πρό δλίγου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Αντάμια πολύ γιατί εγώ τις έδιωξα χωρίς να τ'ον πω...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Θά ξανάβουν. Δεν ήξεραν ότι ήρξατε μ'α...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί! 'Ησαν εδώ πρό δλίγου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Αντάμια πολύ γιατί εγώ τις έδιωξα χωρίς να τ'ον πω...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Θά ξανάβουν. Δεν ήξεραν ότι ήρξατε μ'α...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί! 'Ησαν εδώ πρό δλίγου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Αντάμια πολύ γιατί εγώ τις έδιωξα χωρίς να τ'ον πω...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Θά ξανάβουν. Δεν ήξεραν ότι ήρξατε μ'α...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί! 'Ησαν εδώ πρό δλίγου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Αντάμια πολύ γιατί εγώ τις έδιωξα χωρίς να τ'ον πω...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Θά ξανάβουν. Δεν ήξεραν ότι ήρξατε μ'α...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί! 'Ησαν εδώ πρό δλίγου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Αντάμια πολύ γιατί εγώ τις έδιωξα χωρίς να τ'ον πω...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Θά ξανάβουν. Δεν ήξεραν ότι ήρξατε μ'α...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί! 'Ησαν εδώ πρό δλίγου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Αντάμια πολύ γιατί εγώ τις έδιωξα χωρίς να τ'ον πω...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Θά ξανάβουν. Δεν ήξεραν ότι ήρξατε μ'α...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί! 'Ησαν εδώ πρό δλίγου.

ΤΗΣ ΣΟΥΖΥ ΜΑΤΙΣ

Λοιός, ή ώραία 'Ισπανίδα, με τ'ο κεχωματόν πρόσωπο και τ'ο πύκνο βλέμμα. 'Η όσηρ δαντελλένια μαντήλια μισοσκεπάζει τ'α μάτια της μαλλιά. Νά, π'ό έχει και ή λονιά, ή σιωπηλή και μελαγχολική 'Ιταλίδα που γνώρισα στην Νεάπολι ένα άνοιξιάντικο βράδυ. Τ'ά ώραία που της πηγαίνει τ'ο ναπολιτάνικο κοστούμι της! Νά και ή λουίζεττα, που μοιάζει σαν Χερουβείμ με τ'α μεγάλα γαλανά της μάτια και τις χουσές της μπούκλες... Φοράει ένα φόρεμα δλο με βολάν, από κίτρινο μεταξωτό ύφασμα, με αποχρώσεις χρυσές, που περιβάλλει τόσο με τ'ο χρυσό μαξιλάρι όπου έχει καθήσει...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Κι' εδώ σ' αυτό τ'ο μαύρο βελούδινο μαξιλάρι, όπου καθόμουν πριν εγώ, π'α ήρθε να καθήσει τώρα...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Είνε ή θέσις της Εύγενίας. Μά δεν κάθεται στην την στιγμή. Στέκεται άκουμπισμένη σ' εκείνο εκεί τ'ο δέντρο. Είνε άρκετά ευγενής. Δεν θέλει να σας πάρη την θέσι. 'Α. ή Εύγενία μου, με τ'ο άπλό της φόρεμα, με τ'α ίσια τραβηγμένα μαλλιά. Πώς της άρεσε πάντα να κεντή. 'Εχεται πάντα εδώ με τ'ο κεντήμα της. Μά τώρα νύχτωσε πειά. Άδριο πάλι θά κεντήση. Αί, λαπόν, νέε μου φίλε, πέστε μου την αλήθεια, σας φαίνονται τρέλλες δια αυτά;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Σας βεβαιώ ότι είμαι πολύ συγκινημένος. Νομίζω ότι τις βλέπω κι' εγώ όλες αυτές τις κυρίες.

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—'Η καλές μου αγαπημένες!... 'Ως την τελευταία μου στιγμή θά έχω τον τ'ό βράδυ με τις κυρίες μου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Είστε αλήθεια εύτυχης, κύριε Ντε Ροβενέ. Κι' εγώ ήξερα για μ'α στιγμή μέσα στο δνειρό σας, και φεύγω με έντυπώσεις μοναδικές.

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ζητε δηλαδή με την ένδημησι των γυναικών μου αγαπήσατε...

ΝΤΕ ΡΟΒΕΝΕ.—Ναί, παιδί μου! 'Αλλά ή ένδημησι των γυναικών μου ήταν δια ένα παιχνίδι ερωτικό. Ναί, παιδί μου! 'Αγαπάω την ζωή μου. Και όλες ή γυναίκες που αγάπησα έχωσαν την καρδιά μου γι'α.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΑΝΤΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ

'Η φήμη του Μαντείου κατά την αρχαιότητα. Οι περίφημοι χρησμοί του. Διφορούμενοι, αλλά και αληθινοί. 'Ο χρησμός του Μαντείου προς τ'ον 'Επαμεινώνδα. «Φοβού τ'ο πέλαγος»! Πώς επαλήθευσε. 'Ιππος και 'Ιππος. 'Ο Ηρακλής και ή άνυπόφορη 'Ομφάλη. Τί είπε τ'ο Μαντείο και τί έγινε. Τ'α έξυλινα τείχη της εν Σαλαμίνι ναυμαχίας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Επ' ευκαιρία των Δελφικών εορτών δημοσιεύουμε, χάριν των άναγνωστών μας, τας κάτωθι ενδιαφερούσας πληροφορίες περί τ'ου μαντείου των Δελφών κατά την αρχαιότητα.

Τ'ο μαντείο των Δελφών ήταν στην αρχαιότητα περίφημο κυρίως γι'α τις απαντήσεις που έδινε, τούς λεγόμενους χρησμούς, οι περισσότεροι των οποίων ήταν διαφορούμενοι, αλλά και εύστοχοίτατοι.

'Ο στρατηγός των Θηβαίων 'Επαμεινώνδας έλαβε κάποτε από τ'ο μαντείο τ'η συμβουλή να φυλάγεται από τ'ο πέλαγος. 'Υστερα δέ από λίγον καιρό έφρονεσθη ότι μάχη της Μαντινείας, σε μ'α θέσι καλουμένη «Πέλαγος»!

'Ο αυτοκράτωρ Νέρων, όταν έρώτησε κάποτε τ'ο μαντείο, αν διατρέχει κανένα κίνδυνο, έλαβε την απάντηση να φοβάται επ'α τ'ο 73 χρόνιος. Αυτή δέ ακριβώς την ηλικία είχε ο διάδοχός του Γάλβας.

Κάποιος στρατηγός θέλοντας κάποτε να περιτείχει τ'ο μαντείο, τ'ο έρώτησε αν θάρρυνε τ'ο άλογό του, ενώ δεν είχε καν άλογο. Τού εδόθηκε λοιπόν χρησμός ότι θά εύρισκε τ'ο άλογο, αλλά ότι θά έπεφτε απ' αυτό και θά σκοτωνόταν. Σε λίγο διάστημα συνελήφθη από τ'ον έχθρό του 'Ατταλο και ορίστηκε κάτω από ένα γκρεμό που τ'ον έλεγαν «'Ιππο!»

'Επίσης ο Πύρρος, ο βασιλεύς της 'Ηπείρου, έλαβε από τ'ο μαντείο χρησμό ότι θά πέθαινε τότε μόνον όταν έβλεπε λίκνο να παλεύη με ταύρο. Κάποτε λοιπόν που βρισκόταν στο 'Αργος, είδε ένα άγαλμα που παρίστανε την πάλη ενός λίκνου και ενός ταύρου να 'ύστερα από λίγες μέρες σκοτώθηκε από μ'α γυναίκα μ' ένα κεραμίδι!

'Ο Κροίσος, ενώ ετοιμαζόταν να πολεμήσει εναντίον των Περσών, έστειλε στο μαντείο των Δελφών για να ρωτήσει περί της έκβάσεως της επιχειρήσεώς του. Τού εδόθη απάντησις, ότι όταν έπερνούσε τ'ον ποταμό 'Αλυ, θά καταστρεφόταν ένα μεγάλο βασίλειο. 'Ο Κροίσος εδάθηκε πράγματι τ'ον ποταμό και τ'ο αποτέλεσμα ήταν να ήττηθη κατά κράτος ο στρατός του.

'Όταν ο βασιλεύς της 'Ηπείρου 'Αλέξανδρος προσεκήληθε κατά τ'ον 4ο αιώνα π. Χ. στην 'Ιταλία από τούς Τανναιούς, έλαβε από τ'ο έπίσης περίφημο κατά την αρχαιότητα μαντείο της Δωδώνης τ'η συμβουλή να αποφεύγη τ'α νερά τ'ου 'Αχέροντος και την Πανδοσία, γιατί εκεί έπρόκειτο να τελευτήσει. Για να απομακρυνθή λοιπόν από την πόλι της 'Ηπείρου Πανδοσία βρεπενος με μεταβή όσο μπορούσε πληρώσει στην 'Ιταλία, όπου όμως βρήκε πολύ σύντομα τ'ο θάνατό, στην Πανδοσία της Λουκανίας, κοντά στον ποταμό '

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

Την επομένη, το ζήτημα της ημέρας στο βαπόρι, ήταν η εμπορική επιχείρησης δυο μεταναστών. Πριν κινήσουν από το χωριό τους σκέφτηκαν ότι μπορούσαν κάτι να κερδίσουν στο ταξίδι.

— Τιποτικά πνεύματα! Έλεγε και ξανάλεγε ο Παρέδρος του χωριού τους, ο οποίος τους ξεπροβόδιζε.

Σ' όλο το δρόμο αυτοί οι δυο σπάζαν τα κεφάλια τους, τι να κάνουν μέσα στο βαπόρι, για να βγάλουνε τα έξοδα.

— Μαστίχα να πουλήσουμε! είπε ο ένας.

Δεν ήταν άσχημη ιδέα. Στα πανηγύρια, στους χορούς, και στα παζάρια, με λίγο καθαρό νερό και μια χιλιάρινη μαστίχα, κάτω από τον πλάτανο της εκκλησίας, κέρδιζαν του κόσμου τις δεκάρες.

— Μαστιχοῦλα το λοιπόν!

— Μαστιχοῦλα!

— 'Η θάλασσα όμως δεν την τραβάει την μαστίχα. Και η χιλιάρινη από μινε αζητήρη σε μια άκρη.

— 'Ενα ετοσίτρου βορέ παιδιά! φώναζαν οι δυο επιχειρηματίες.

— Μι τὰ λιφτά μου!...

— 'Αλλά τὰ παιδιά δεν έπιναν.

Μιά μέρα ο ένας απ' αυτούς, ο Γιωργούλας, είπε στο σύντροφό του:

— Σάν νά με πονάει ο λαμός, δεν μου φέρνεις να πω μιά μαστιχοῦλα!

— 'Αδύνατον. Την πήραμι για ιμπόριου.

— Βορέ αδερφέ, ένα ποτηράκι μοναχά.

— 'Ούτε λόγους.

— 'Επί τέλους, μι τὰ λιφτά μου, χρυσιανέ. Νά μιά δικάρα.

— Μι τὰ λιφτά σου, μάλιστα.

Την άλλη μέρα θυμήθηκε να πηδ' ο Χριστιάς, ο άλλος σύντροφος.

— Για δώσε μου κι μένα μιά δικάρα τοίπουρου.

— 'Επ' αὐτὸς ο Γιωργούλας την δεκάρα, τοῦδωσε το τοίπουρο κι' ὅστερα του την ξαναγύρισε πίσω λέγοντας:

— Νά καὶ σὺ τώρα τὴ δικάρα καὶ δώσε μου νά πω κι' ἑγώ.

— Για φέρε ἄλλη μιά. Στὴν ὕγειά μας!

— Δώσε μου πίσω τὴ δικαροῦλα!

Καὶ ἔτσι με μιά δεκάρα ἐπώθηκε απ' τοὺς ἴδιους ὅλη ἡ χιλιάρινη με τὴ μαστίχα. Στὸ τέλος οἱ δυο σύντροφοι μοίρασαν τὴ δεκάρα παίρνοντας ἀπὸ μιά πεντάρα ὁ καθένας τους καὶ ἡσυχάσαν.

— 'Εγέλασαν οἱ μετανάστες με τὴν ἱστορία αὐτὴ ἀρεκτά!

— 'Ο Μήτρος ὁ Σπληνάντερος μάλιστα θυμήθηκε μιά σχετικὴ ἱστορία καὶ τὴν διηγήθηκε κι' αὐτὸς.

— Μ' ποὺ νὰ σὰς πῶ καὶ ἕνα ἄλλο, τοὺς διέκοψε κι' ὁ Μπαρμπα-Μάνθος, ποὺ γίνθηκε στὴ Τριπολιτσά, απ' ὅπου ἀπ' τὸ χωριό μου. Εἶχαμε δυο παπάδες, ἄλλὰ τί παπάδες! 'Αν τοὺς ἔβλεπε θὰ μπορούσες νὰ δοῦσες ἕνα χωράφι σὰν τὴ θάλασσα!...

Τραβούσαν τὸ κρασάκι σὰν διψασμένα ἄλογα... Εἶχαν χοντύνει καὶ κοκκινίσει σὰν βουτιά, γεμισμένον αὐτοῖς.

Σὰν ἀνοίγει τὸ στόμα του ὁ Παπα-Τραχανάς καὶ οὐ φέρε τὸ σπαστόξο κοκκινέλι, νόμιζε κανεὶς πὺς ἄνοιξεν ἡ γῆς καὶ καταπίνει τὰ ποτάμια.

Στὴς λειτουργίες τὸ ποτήρι ἐξέχειλο τὸ γέμισε. Καὶ δὲν πῆλυνον τὸ σήκωνε...

— 'Ο Νταρεθῆρας τῇπρωσε κάτω ἀπὸ ἕνα καζάνι!

— 'Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός...

Τραβούσε ὡς τρία δάχτυλα.

— Καὶ τοῦ Γιού...

Φορφορροῦσε! Ροφούσε ὡς κάτω ἀπὸ τὴ μέση.

— Καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀμὴν!...

Τρίτη ρουφηξιά, καὶ οὔτε σταλαγματιὰ δὲν ἔμεινε στὸ ποτήρι. Θυμὸ τότε ὁ ἄλλος ὁ παπᾶς ποὺ δὲν ἔμεινε κρασάκι καὶ γι' αὐτόν.

— Για νὰ σοὺ πῶ, τοῦ λέει μιά ἡμέρα:

— Διατάξατε, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Παπα-Τραχανάς.

— Κρασί δὲν μένει καὶ γιὰ μέναν!...

— Ποὺ νὰ μείνῃ!...

— Ποὺ νὰ μείνῃ!... 'Αλλοτε λοιπὸν νὰ πῆναι μοναχά... ὡς... τοῦ Γιού!...

— 'Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός...

Τραβούσε ὡς τρία δάχτυλα.

— Καὶ τοῦ Γιού...

Φορφορροῦσε! Ροφούσε ὡς κάτω ἀπὸ τὴ μέση.

— Καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀμὴν!...

Τρίτη ρουφηξιά, καὶ οὔτε σταλαγματιὰ δὲν ἔμεινε στὸ ποτήρι. Θυμὸ τότε ὁ ἄλλος ὁ παπᾶς ποὺ δὲν ἔμεινε κρασάκι καὶ γι' αὐτόν.

— Για νὰ σοὺ πῶ, τοῦ λέει μιά ἡμέρα:

— Διατάξατε, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Παπα-Τραχανάς.

— Κρασί δὲν μένει καὶ γιὰ μέναν!...

— Ποὺ νὰ μείνῃ!...

— Ποὺ νὰ μείνῃ!... 'Αλλοτε λοιπὸν νὰ πῆναι μοναχά... ὡς... τοῦ Γιού!...

— 'Αὐτοὶ εἶνε μετρηθῆς, εἶπε ὁ Γέρο-Μάνθος στρίβοντας τὸ μουστάκι του, καὶ ὅχι ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Γιωργούλας.

***

Σὲ μιά γωνιά τοῦ βαπορίου, ἦταν πλῆθος ἀπὸ παιδάκια 5-12 ἐτῶν, ποὺ μετεφερόντο σὰν κατσικάρια στὴν 'Αμερικὴ, γιὰ δουλειά. 'Ἦσαν μαζεμένα στὴν ἄκρη καὶ χαρούμενα, γιατί θὰ πᾶν νὰ ἴδουν κι' ἄλλον κόσμο.

— 'Ανακατωμένα ἐκεῖ πέρα με τὰ πορτοκάλια ποὺ ἔλυναν μαζί γιὰ τὴ ναυτία, τὴς φλοῦδες ποὺ πῆσαν διπλά τους, τὰ καπέλα τους, τοὺς ξηροὺς βασιλικούς, ποὺ τοὺς ἔδωκαν ἡ μάνες τους γιὰ νὰ μολίζονται, τὴς βγαλμένες κλίστες τους, τὰ πόδια τους, τ' ἀκούσματα μαλλιά τους, τὴν καπνία τους καὶ τὴν ἀθλιότητα τους, ἦσαν λίαν σπαταληγὸς νὰ τὰ βλέπεις.

***

Σὲ λίγες μέρες οἱ μετανάστες ἄρχισαν νὰ παραπονιῶνται ὅτι ποὺς ταῖσαν ὅλα φασόλια καὶ φακὲς. 'Επειτα τιμωρίες βαρεῖς ἄρχισαν νὰ πέφτουν σὲ πολλούς, ποὺ ἡ κατάσταση ἀπὸ τὸ κατὰστροφικὸν καμμόνταν, ἡ τραγωδία τὴν νύχτα.

— 'Υποπτα λοιπὸν νηπιόματα ἀνοίγονταν δεξιά καὶ ἀριστερά μαρμαροῦματα παρακοῆς καὶ πρὸς τὴν πειθαρχίαν ἐκδηλώσεις.

***

Ὅταν τὰ σπᾶσουμε ὅλα ἐδῶ μέσα! φώναζαν.

Μερικοί, οἱ φρονιμώτεροι, θέλησαν νὰ συγκρατήσουν τοὺς ζωηροτέρους.

— Λίγες ἡμέρες εἶνε ἀκόμα, ρε παιδιά, κι' ἔπειτα τοὺς μαστιχοῦμε!...

— Τί λές, οὐρὲ!... 'Αφεντάδες θὰ τοὺς κάνουμε!

Καὶ ἕνα πρῶτὴ ἡ βαπορικὴ ἐπανάστασις ἔξοπασε.

— 'Εκατοντάδες μεταναστῶν σηκώθηκαν στὸ πόδι, κρατώντας ξύλα, σίδερα, κουνιά, φωνάζοντας καὶ ἀπειλώντας.

— Κάτω οἱ τύρανοι!

— Κορδόνισες!

— 'Αρχηγὸς των κηρύχτηκε ὁ κύριος 'Ανέστης Καζανάς, μὴν προσκοτὴς ἐξώλης καὶ προώλης, πολλαῖς ἐκδραστηρίαις στὰ 'Αμερικανικά παρὰλια καὶ ἀποσταλείσα πάλιν, ἐπ' αὐτονομικῇ συστάσει, στὴν Ἑλλάδα. Μὲ χοντρά λόγια καὶ χειρονομίες φοβερές, παρέσυρε τοὺς σπῶν τοὺς μετανάστες με τὸ μέρος του.

— Εἴμαστε λαὸς καθὼς ἐ μ π ρ ε π ε ι, φώναζε ὁ κύριος.

***

Ὅταν μιά γυναίκα γελᾷ με κλεισμένον στόμα, νὰ εἰστε βέβαια ὅτι ἔχει χαλασμένα δόντια.

— 'Ενας καλοαναθεωρημένος κύριος πρέπει νὰ εἴη κοντὰ στὴς φιλίες του καὶ νὰ πεθαίνῃ κοντὰ στὴ σύζυγό του.

— Καθὼν εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιο πρέπει νὰ κάνουν οἱ... ἄλλοι.

— Τὸ μόνο δυσάρεστο

στὸς ἐξ ἑσώτος γάμους,

εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη περνᾷ καὶ ὁ σὺνζυγος... μένει.

***

Ὅταν μιά γυναίκα γελᾷ με κλεισμένον στόμα, νὰ εἰστε βέβαια ὅτι ἔχει χαλασμένα δόντια.

— 'Ενας καλοαναθεωρημένος κύριος πρέπει νὰ εἴη κοντὰ στὴς φιλίες του καὶ νὰ πεθαίνῃ κοντὰ στὴ σύζυγό του.

— Καθὼν εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιο πρέπει νὰ κάνουν οἱ... ἄλλοι.

— Τὸ μόνο δυσάρεστο

στὸς ἐξ ἑσώτος γάμους,

εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη περνᾷ καὶ ὁ σὺνζυγος... μένει.

***

Ὅταν μιά γυναίκα γελᾷ με κλεισμένον στόμα, νὰ εἰστε βέβαια ὅτι ἔχει χαλασμένα δόντια.

— 'Ενας καλοαναθεωρημένος κύριος πρέπει νὰ εἴη κοντὰ στὴς φιλίες του καὶ νὰ πεθαίνῃ κοντὰ στὴ σύζυγό του.

— Καθὼν εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιο πρέπει νὰ κάνουν οἱ... ἄλλοι.

— Τὸ μόνο δυσάρεστο

στὸς ἐξ ἑσώτος γάμους,

εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη περνᾷ καὶ ὁ σὺνζυγος... μένει.

***

Ὅταν μιά γυναίκα γελᾷ με κλεισμένον στόμα, νὰ εἰστε βέβαια ὅτι ἔχει χαλασμένα δόντια.

— 'Ενας καλοαναθεωρημένος κύριος πρέπει νὰ εἴη κοντὰ στὴς φιλίες του καὶ νὰ πεθαίνῃ κοντὰ στὴ σύζυγό του.

— Καθὼν εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιο πρέπει νὰ κάνουν οἱ... ἄλλοι.

— Τὸ μόνο δυσάρεστο

στὸς ἐξ ἑσώτος γάμους,

εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη περνᾷ καὶ ὁ σὺνζυγος... μένει.

***

Ὅταν μιά γυναίκα γελᾷ με κλεισμένον στόμα, νὰ εἰστε βέβαια ὅτι ἔχει χαλασμένα δόντια.

— 'Ενας καλοαναθεωρημένος κύριος πρέπει νὰ εἴη κοντὰ στὴς φιλίες του καὶ νὰ πεθαίνῃ κοντὰ στὴ σύζυγό του.

— Καθὼν εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιο πρέπει νὰ κάνουν οἱ... ἄλλοι.

— Τὸ μόνο δυσάρεστο

στὸς ἐξ ἑσώτος γάμους,

εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη περνᾷ καὶ ὁ σὺνζυγος... μένει.

***

Ὅταν μιά γυναίκα γελᾷ με κλεισμένον στόμα, νὰ εἰστε βέβαια ὅτι ἔχει χαλασμένα δόντια.

— 'Ενας καλοαναθεωρημένος κύριος πρέπει νὰ εἴη κοντὰ στὴς φιλίες του καὶ νὰ πεθαίνῃ κοντὰ στὴ σύζυγό του.

— Καθὼν εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιο πρέπει νὰ κάνουν οἱ... ἄλλοι.

— Τὸ μόνο δυσάρεστο

στὸς ἐξ ἑσώτος γάμους,

εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη περνᾷ καὶ ὁ σὺνζυγος... μένει.

***

Ὅταν μιά γυναίκα γελᾷ με κλεισμένον στόμα, νὰ εἰστε βέβαια ὅτι ἔχει χαλασμένα δόντια.

— 'Ενας καλοαναθεωρημένος κύριος πρέπει νὰ εἴη κοντὰ στὴς φιλίες του καὶ νὰ πεθαίνῃ κοντὰ στὴ σύζυγό του.

— Καθὼν εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιο πρέπει νὰ κάνουν οἱ... ἄλλοι.

— Τὸ μόνο δυσάρεστο

στὸς ἐξ ἑσώτος γάμους,

εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη περνᾷ καὶ ὁ σὺνζυγος... μένει.

***

Ὅταν μιά γυναίκα γελᾷ με κλεισμένον στόμα, νὰ εἰστε βέβαια ὅτι ἔχει χαλασμένα δόντια.

— 'Ενας καλοαναθεωρημένος κύριος πρέπει νὰ εἴη κοντὰ στὴς φιλίες του καὶ νὰ πεθαίνῃ κοντὰ στὴ σύζυγό του.

— Καθὼν εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιο πρέπει νὰ κάνουν οἱ... ἄλλοι.

— Τὸ μόνο δυσάρεστο

στὸς ἐξ ἑσώτος γάμους,

εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη περνᾷ καὶ ὁ σὺνζυγος... μένει.

***

Ὅταν μιά γυναίκα γελᾷ με κλεισμένον στόμα, νὰ εἰστε βέβαια ὅτι ἔχει χαλασμένα δόντια.

— 'Ενας καλοαναθεωρημένος κύριος πρέπει νὰ εἴη κοντὰ στὴς φιλίες του καὶ νὰ πεθαίνῃ κοντὰ στὴ σύζυγό του.

— Καθὼν εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιο πρέπει νὰ κάνουν οἱ... ἄλλοι.

— Τὸ μόνο δυσάρεστο

στὸς ἐξ ἑσώτος γάμους,

εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη περνᾷ καὶ ὁ σὺνζυγος... μένει.

***

Ὅταν μιά γυναίκα γελᾷ με κλεισμένον στόμα, νὰ εἰστε βέβαια ὅτι ἔχει χαλασμένα δόντια.

— 'Ενας καλοαναθεωρημένος κύριος πρέπει νὰ εἴη κοντὰ στὴς φιλίες του καὶ νὰ πεθαίνῃ κοντὰ στὴ σύζυγό του.

— Καθὼν εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιο πρέπει νὰ κάνουν οἱ... ἄλλοι.

— Τὸ μόνο δυσάρεστο

στὸς ἐξ ἑσώτος γάμους,

εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη περνᾷ καὶ ὁ σὺνζυγος... μένει.

***

Ὅταν μιά γυναίκα γελᾷ με κλεισμένον στόμα, νὰ εἰστε βέβαια ὅτι ἔχει χαλασμένα δόντια.

— 'Ενας καλοαναθεωρημένος κύριος πρέπει νὰ εἴη κοντὰ στὴς φιλίες του καὶ νὰ πεθαίνῃ κοντὰ στὴ σύζυγό του.

— Καθὼν εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιο πρέπει νὰ κάνουν οἱ... ἄλλοι.

— Τὸ μόνο δυσάρεστο

στὸς ἐξ ἑσώτος γάμους,

εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη περνᾷ καὶ ὁ σὺνζυγος... μένει.

***

Ὅταν μιά γυναίκα γελᾷ με κλεισμένον στόμα, νὰ εἰστε βέβαια ὅτι ἔχει χαλασμένα δόντια.

— 'Ενας καλοαναθεωρημένος κύριος πρέπει νὰ εἴη κοντὰ στὴς φιλίες του καὶ νὰ πεθαίνῃ κοντὰ στὴ σύζυγό του.

— Καθὼν εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιο πρέπει νὰ κάνουν οἱ... ἄλλοι.

— Τὸ μόνο δυσάρεστο

στὸς ἐξ ἑσώτος γάμους,

εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη περνᾷ καὶ ὁ σὺνζυγος... μένει.

***

Ὅταν μιά γυναίκα γελᾷ με κλεισμένον στόμα, νὰ εἰστε βέβαια ὅτι ἔχει χαλασμένα δόντια.

— 'Ενας καλοαναθεωρημένος κύριος πρέπει νὰ εἴη κοντὰ στὴς φιλίες του καὶ νὰ πεθαίνῃ κοντὰ στὴ σύζυγό του.

— Καθὼν εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιο πρέπει νὰ κάνουν οἱ... ἄλλοι.

— Τὸ μόνο δυσάρεστο

στὸς ἐξ ἑσώτος γάμους,

εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη περνᾷ καὶ ὁ σὺνζυγος... μένει.

***

Ὅταν μιά γυναίκα γελᾷ με κλεισμένον στόμα, νὰ εἰστε βέβαια ὅτι ἔχει χαλασμένα δόντια.

— 'Ενας καλοαναθεωρημένος κύριος πρέπει νὰ εἴη κοντὰ στὴς φιλίες του καὶ νὰ πεθαίνῃ κοντὰ στὴ σύζυγό του.

— Καθὼν εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιο πρέπει νὰ κάνουν οἱ... ἄλλοι.

— Τὸ μόνο δυσάρεστο

στὸς ἐξ ἑσώτος γάμους,

εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη περνᾷ καὶ ὁ σὺνζυγος... μένει.

***

Ὅταν μιά γυνα

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΡΟΜΑΝΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΚΟΜΝΗΝΟΥ

Ο 'Ανδρόνικος συλλαμβάνεται και πάλι. Η τρίτη τουληρή του απέδρασε. Πώς εξηπάτησε τους στρατιώτες. Η φιλέτα του πρίγκηπος Γιαροσλάβ. Η χάρις του αυτοκράτορος. Ο φυγάς ξαναγυρίζει στο Βυζάντιο. Πολέμος και... Έργα. Η γοητευτική πριγκίπισσα της 'Αντιοχείας. Ένας δανδής του Βυζαντίου. Η τευαλέττες και η ακολουδία του 'Ανδρόνικου. Τα παθήματα του απεσταλμένου του αυτοκράτορος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δ'.

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πως ο 'Ανδρόνικος Κομνηνός κατώθησε, έπειτα από έννενα χρόνων φυλάσι, να δρατεπεύση από τον άνακτορικό πύργο, όπου τον κρατούσαν κλεισμένο, και να επιβιβασθή σ' ένα μικρό πλοίο που τον περίμενε στη θάλασσα του Μαμαρά.

Αυτή τη φορά ο ύπν δισμενείαν εξαδέλφους του αυτοκράτορος είχε σωθεί όριστικά. Οι σύντροφοί του, κοπιηλάτοντας με όλη τους τη δύναμη, τον απέβιδαν έπειτα από λίγο μπρος στο μεγάλο του, όπου τον έπεριμεναν οι συγγενείς του. Έκει του έκοψαν γρήγορα τα σίδερα, με τα οποία ήσαν δεμένα τα πόδια του, κι άμέσως ο δραπέτης επιβιβάστηκε πάλι στο πλοιάριό του κι' εξακολούθησε τη φυγή του.

Έπειτ' από μεγάλο ταξίδι και άρκετες περιπέτειες, κατώθησε να φθάση στην 'Αγχιάλο της Μαύρης Θάλασσας. Έκει είχε την τύχη να συναντήση ως διοικητή της πόλεως κάποιον άρχοντα, τον οποίο είχε ευεργετήσει άλλοτε και ο οποίος, μολονότι ο 'Ανδρόνικος κατεδιώκετο, τον έβοήθησε όσο μπορούσε. Του έδωσε χρήματα, άλογα και οδηγούς για να μπορέση έτσι να καταφύγη στο Χάλιτς του Δνείστερου, όπου έβασίλευε τότε ο Ρώσος πρίγκηπ Γιαροσλάβ.

Ο 'Ανδρόνικος, συνεχίζοντας την πορεία του από την 'Αγχιάλο, έφθασε στα βόρεια σύνορα της Βυζαντινής αυτοκρατορίας, χωρίς να του συμβή τίποτε δυσάρεστο. Νόμιζε πως είχε ξεφύγει πειά από τους στρατιώτες του αυτοκράτορος που τον κατεδιώκαν, όταν, έξαφνα και έντελως τυχαία, μερικοί Βλάχοι τον άναγνώρισαν και τον παρέδωσαν στους διάκτους του.

Κάθε άλλος στη θέση του 'Ανδρόνικου, θ' απέλπιζότανε πειά. Έκείνος όμως, χωρίς να έχη αυτή τη φορά, ούτε φίλους, ούτε συνενόχους, βρέθηκε τον τρόπο ν' αποδράση.

Άρχισε λοιπόν να προσποιείται πως υπέφερε τρομερά από την κοιλιά του και, σ' όλο το δρόμο, δεν έκανε τίποτε άλλο, παρά να ζητάη από τους φρουρούς την άδεια να κατέβη απ' το άλογό του και να πάη λίγο παράμερα μέσ' στα χωράφια.... Όταν ένόητσε, έπολλαπλασίασε τις στάσεις του αυτές και σε μιά στιγμή, ενώ οι στρατιώτες τον περίμεναν ύπομονετικά στο δρόμο, αυτός, μέσα στη σκιά των δέντρων όπου βρισκόταν, κάφωσε τη ράβδο του στο χώμα και της φόρεσε το μανδύα του και το καπέλλο του, δινοντάς της στάσι ανθρώπου καθισμένου, και έπειτα, σουρνοντας μέσ' στα χόρτα, άπομακρύνθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Όταν, έπειτ' από λίγο, οι στρατιώτες, χάνοντας πειά την ύπομνη τους, έπήγαν να δούν τι είχε γίνει, ανακάλυψαν το παιγνίδι, που τους είχε σκαώσει ο 'Ανδρόνικος, ο οποίος όμως έντωμεταξύ είχε κατωθήσει να εξαφανισθή.

Έτσι ο φυγάς κατώθησε να περάση τα σύνορα, να φθάση στο Χάλιτς και να παρουσιασθή στον πρίγκηπα Γιαροσλάβ, ζητώντας τη φιλοξενία του. Ο Ρώσος αυτός πρίγκηπ γοητεύθηκε τόσο από τις χάρες του 'Ανδρόνικου, ώστε όχι μόνο τον έφιλοξένησε, αλλά και τον έκανε φίλο του και σύμβούλό του. Δεν μπορούσε ούτε στιγμή να κάνει χωρίς τη συντροφιά του, του είχε παραχωρήσει ένα μεγάλο και πλούσιο διαμέρισμα στο παλάτι του και τον είχε πάντοτε συνδαιτημένο στο τραπέζι του.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο Γάλλος ζωγράφος Πονδίζ ντε Σαβάν.

Ο Μανουήλ, τα έμαθε όλ' αυτά και κατάλαβε πόσο έπαινε τον ν' αφήνη κοντά στους Ρώσους, τη στιγμή μάλιστα που η ναρχίσει ο πόλεμος με την Ουγγαρία, έναν άνταστο τόσο τρομερό, ο οποίος μάλιστα είχε πεισει τον Γιαροσλάβ να του παραχωρήσει το μεγάλο σώμα Ιτακού για να εισβάλη μ' αυτό στα Βαλκάνια. Έκρινε λοιπόν φρόνιμο να συγχωρήση τον εξαδέλφό του. Έξ' ένωμεταξύ η Εύδοκία είχε ξαναπαντρευθεί από έναν άντα, είχε ξεχάσει πειά τον παλιό της φίλο. Έτσι δεν υπήρχε φόβος να έρωτικών σκανδάλων. Τότε, χωρίς να χάση καιρό, έστειλε και έβινσε στον 'Ανδρόνικο, ότι, αν ξαναγυρίσει στην Κωνσταντινούπολη, θα του εξασφάλιζε την έλευθέρια του και τη ζωή του.

Ο 'Ανδρόνικος δέχτηκε πρόθυμα τη χάρι του και, έτοιμος να πάει στην έξορία, ανέλαβε την άρχηγία των αυτοκρατορικών τευαμάτων και πολέμισε με θρυλικήν άνδρεία έναντι των Ούγγρων.

Μα σ' αυτόν η ύποταγή δεν μπορούσε να βαστήξει πολύ. Έκλεινε μέσα στην όρημη ψυχή μιά άγία άκατανίκητη νύπο τιώνεται στα πάντα. Γι' αυτό, όταν ο Μανουήλ, ο οποίος δεν ήθελε άποκτήσει παιδί, άποφάσισε ν' άναγνώριση ως διάδοχο του άντα του την κόρη του Μαρία και τον μέλλοντα σύζυγό της, ο 'Ανδρόνικος άρνήθηκε να δώση στους νέους διαδόχους τον όρκο της πίστης και ο αυτοκράτωρ ζήτησε από όλους τους ύπηκόους του, προβάλλοντας ως δικαιολογία, ότι ο όρκος αυτός ήταν έντελως άρχιστος, τη στιγμή που ο Μανουήλ ήταν ακόμα εις θέσιν να είη ηλικία ν' άποκτήσει διάδοχο και ότι θα ήταν ντροπή για τους Έλληνες να έχουν αυτοκράτορα ένα ξένο (ο μνηστήρ της Μαρίας ήταν Ούγγρος).

Ο Μανουήλ, πάντοτε έπαινε τον μόνον έσυγχώρησε τον άπίστομο εξαδέλφό του, αλλά και τον άφησε να έλθει να θέλει. Μα έπειδή στο τέλος είδε ότι τα λόγια του έφαισαν άπίστη και πως άλλους είνεγε, άποφάσισε να τον μακρύνει και πάλι απ' την πόλη, και τον 1166 τον έστειλε και πάλι στην Κίλκια, έπιφορτισμένο με μιά απειρία άποστολή.

Όπως και στα 1152, η άποστολή του 'Ανδρόνικου στην Κίλκια ήταν να ταπεινώση την επανάσταση του Άρμενίου πρίγκηπος Τόρου. Μα και αυτή τη φορά ο Βυζαντινός πρίγκηπ παραμέλησε την άποστολή του, μολονότι ο ίδιος παύτως, όπως πάντοτε, γενναία. Η άποστολή του έφαιλετο στο ότι είχε το ναυό του άπαι.

Έκείνη την εποχή, σ' όλη τη Μικρά Ασία δεν μιλούσαν για τίποτε άλλο, παρά για την θεία άμορφή της πριγκίπισσας της 'Αντιοχείας Φιλίππας. Η κοινότητα όλο αυτό το θόρυβο για τις χάρες της, ο 'Ανδρόνικος την έσηκέθησε έξ.... άποστάσεις και έσπευσε να την κάνει με κάθε τρόπο δική του.

Δεν είχε άσκατο να προσέσκηται εκεί, ότι η Φιλίππα ήταν αδελφή της ίδιας της αυτοκρατορίας του Βυζαντίου Μαρίας και δεν είχε καθόλου άπαιδο, ότι μάλιστα στο έξαφνο αυτό πάθος του 'Ανδρόνικου να ύπηρχε και κάποια έπιθυμία να έλκε την νύφη, γοητεύοντας τη νέα κόρη, τον Μανουήλ και τη σύζυγό του, την οποία η σούσε.

Έτρεξε λοιπόν στην 'Αντιόχεια, ανών να ήταν νέος είκοσι χρόνων, άρχισε να παραλαβή έπιδεικνύει και τα παράθυρα των άνακτορων της νηρίσσης, φορώντας ύπερβολές και

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η άκαδημαϊκή έδρα και ή... καρέκλα. Παγερών και Ρενάν. Η άσχελίες του Ραούλ Πονσόν. Πώς δεν του έμεινε διαθέσιμος καιρός. Τι ένέπνευσεν στον ποιητή ή έρωμένη κυρία. Ένας φιλολογικός καυγάς. Η Ραζιλάν ραπίζει το Μωρεάς.

Ο Γάλλος συγγραφέυς Έδουάρδος Παγερών, ο γνωστός από το περίφημο θεατρικό του έργο ο «Πληρτικός Κόσμος», όταν έξέθεσε ύποψηριότητα για να καταλάβη μιά έδρα στη Γαλλική 'Ακαδημία, για να προδιαθέση ευμενώς ύπερ αυτού τους άκαδημαϊκούς, άρχισε, λίγες μέρες πρδ της έλογής, τις τυπικές έπισκέψεις που συνήθιζον να κάνουν οι ύποψηφιοι άκαδημαϊκοί.

Μεταξύ των άλλων έπισκέφη και το Ρενάν. Ο συγγραφέυς της «Ζωής του Χριστού» τον δέχθηκε μέσ' στο γραφείο του με τη συνηθισμένη του έγκαρδιότητα και έπειτα του είπε:

— Πάρτε λοιπόν μιά καρέκλα, άγαπητέ κύριε.

— Ω! συγγνώμη, μαύρε, του άπάντησε ο Παγερών. Δεν ήρθα να σάς ζητήσω μιά καρέκλα, αλλά μιά... έδρα!...

***

Ο Γάλλος ποιητής Ραούλ Πονσόν, συνήθιζε να ζή πολύ άποτραβηγμένα. Μιά μέρα κάποιος φίλος του τον έπισκέφη και τον προσέκαλεσε να του κάνει το τραπέζι.

— Όχι! Όχι! του άπάντησε ο ποιητής, δεν θάρθω....

— Μά γιατί; έέμεινε ο φίλος του.

— Γιατί δεν άδειάζω.

— Τόσο πολύ άνησχολημένος είσαι;

— Ναι, ναι.... άπάντησε ο Ραούλ Πονσόν. Είπε μάλιστα ήμέρες που δεν διακόπτω ούτε στιγμή την εργασία μου.

— Και τις άλλες ήμέρες τί κάνεις; τον έαναρώτησε ο φίλος του.

— Τις άλλες ήμέρες;... είπε σοβαρά ο ποιητής.

Τις άλλες ήμέρες δεν κάνω άπολύτως τίποτε.... Και έτσι δεν μένω ούτε στιγμή έλεύθερος....

***

Να κι' ένα άλλο ανέκδοτο του Ραούλ Πονσόν παρόμοιο με το προηγούμενο:

— Εργάζεσθε, εργάζεσθε καθημερινώς; τον έρώτησε μιά μέρα κάποιος φίλος του.

— Α! Όχι! Όχι! άπάντησε ο ποιητής. Άν εργαζόμουν θα... έχανα άδικα τον καιρό μου.

***

Κάποια κυρία, άρετά προχωρημένη στην ήλικία, είχε έρωτευθεί από έναν τον Γάλλο ποιητή Λοράν Ταιλάντ, τον όποιον ένοχλούσε ύπερβολικά με τις ένοησεις. Ο ποιητής πάλι προσπαθούσε, όσο μπορούσε, να την άποφυγή.

Μα, έπ' τέλος, κύριε Ταιλάντ, του είπε μιά μέρα, δεν σάς έμπνέω τίποτε;...

— Ω! ναι, κυρία μου, της άπάντησε ο ποιητής, μου έμπνέετε τη... φροχή!...

***

Ο Μωρεάς και ο Λοράν Ταιλάντ συνήψαν μιά μέρα στο Παρισιό καφενεό του «Χρυσού Ήλιου» μιά με διαφόρους νεαρούς διανοσμένους για την άξια του Βίκτωρος Ούγκώ. Έξαφνα, μέσ' στο άναβη της συτήσεως, ο Μωρεάς, στρίβοντας το μιστάκι του, φώναξε δυνάτα:

— Ο Βίκτωρ Ούγκώ είναι ένας...!

Και άπετέλεισε τη φράση του μ' ένα χυδαίο έπίθετο, από αυτά που συνήθιζε να λέη για να μη διαφεύγεται ή ρωμαϊκή καταγωγή.

Μεταξύ των παρευρισκομένων ήταν και ή Γαλλίς Λογία Ραζιλάν, ή όποια άκούγοντας τη βαρεία φράση που είχε έκαταίσει ο Μωρεάς για τον μεγαλειότερο ποιητή της πατρίδος της, σηκώθηκε όρημηκά από τη θέση της και τον έράωσε.

Άπετόξατο πανδαμόνιο δημογυρήθηκε τότε μέσα στο κέντρο. Οι περισσότεροι μάλιστα από τους παώντες έλαβαν το μέθος του Μωρεάς και ήθελαν να βγάλουν έξω τη Ραζιλάν. Μά ο ποιητής των «Στραφών» άναγκάστηκε την σοβαρότητα του, στρέψωσε στο μαι το μονόλι του και είπε στους φίλους του:

— Αφήστε τη Λογία αυτή τη μικρούλα.... Έχει δική!...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΑΣΠΛΑΧΝΗ

Μανάνη δός της γρήγορα απ' τα καλά κομμάτια.

Δεν βλέπεις πως απ' το θημό κατέβασε τα φρόδια;

Δός της κομμάτια φτενιά το πάτι της να κλαίει.

για να διακόβουν απ' αυτά, άφού για μέ (δεν κλαίει....

λαρερείς στολές και ακολουθούμενος από μιά λαμπρή συνοδεία νεών, όρμαιν και ξανθών ακολουθών, οι όποιοι κρατούσαν άσημένα τόξα. Ο ίδιος, ο όποιος, παρά τα σαράντα έξη του χρόνια, διατηρείτο πάντοτε όρμαινος και εύρωστος, ήταν στο ντύσιμό του άληθινό θαύμα κομψότητας. Φορούσε ψηλά ύποδημάτα, που κολλούσαν στις κήμες του, ένα κοντό χιτώνιο, σφιγμένο στη μέση κι' ό,τι άλλο ένας άριστοτέλης της τουαλέττας, όπως υπήρχε πάντοτε ο 'Ανδρόνικος, μπορούσε να έπινόση για την όραία και λαμπρή του εμφάνιση.

Ήταν ακόμα τόσο εύχαριστήμενος από τον έαυτό του, τόσο χαρούμενος για τον έρωτικό του θρίαμβο, τον όποιο θεωρούσε ήδη εξασφαλισμένο, ώστε όλόκληρο το πρόσωπό του έλαμπε και ή ρυτίδες του είχαν εξαφανισθεί απ' αυτό.

Πράγματι δέ ή Φιλίππα, ή όποια ήταν τότε είκοσι ή είκοσιένος χρόνων, δεν άργησε να γοητευθή από τον λαμπρόν αυτόν ύπόστην και να γίνη φίλη του 'Ανδρόνικου, ο όποιος της ύποσχέθηκε πως θα την παντρευθή.

Όταν τα έρωτικά αυτά κατορθώματα του πρίγκηπος έγιναν γνωστά στην Κωνσταντινούπολη, ο Μανουήλ κατελήφθη από τέτοια όργη, ώστε έστειλε άμέσως νέο διοικητή στη Κίλκια με διπλή άποστολή: Ν' άντακαστήση εν πρώτοις τον 'Ανδρόνικο στην άρχηγία των στρατευμάτων και έπειτα στην... καρδιά της ώρας Φιλίππας.

Μα ή γοητευτική πριγκίπισσα ούτε ν' άκούση θέλησε τίποτε, γι' αυτό και όταν ο αυτοκρατορικός άπεσταλμένος παρουσιάστηκε στην 'Αντιόχεια, ούτε καταδέχθηκε καν να τον κυττάξη. Του κάκου έκείνος άρχισε να την περιβάλλη με χίλιες περιποιήσεις και φροντίδες. Η Φιλίππα δεν έκανε άλλο, παρά να τον κοροιδεύη για το κοντό του άνάστημα και να τον ρωτάη άν ο αυτοκράτωρ την ένόμισε για τόσο ήλιθία, ώστε να φαντάζεται, ότι θα μπορούσε ν' άφήση ένα ήρωα, σαν τον 'Ανδρόνικο, του όποιου ή οίκογένεια ήταν βασιλική και ή δόξα παγκόσμιος, για να παντρευθή έναν πρωτό διάβολο, σαν κι' αυτόν, από ταπεινή οίκογένεια και χωρίς φήμη.

Άπογοητευμένος από όλες αυτές τις προσβολές, ο άπεσταλμένος του αυτοκράτορος, έκρινε ότι το καλύτερο που είχε να κάνει, ήταν να φύγη. Αυτό και έκανε πράγματι. Ένωμεταξύ η Φιλίππα, που τον πάθος της μεγάλωνε διαρκώς, δεν έβλεπε τίποτε άλλο στον κόσμο, εκτός από τον 'Ανδρόνικο.

Στο προσεχές θα συνεχίζουμε την έξιστόρησι των ρομαντικών περιπετειών του 'Ανδρόνικου.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΡΥ

Ο Γάλλος μυθιστοριογράφος Μερύ, ένας από τους πνευματωδέστερους συγγραφείς της έποχής του, έιχε κάποτε να γεμιάτση σ' ένα ξενοδοχείο μιά με μερικούς συνταξιδιώτες του, οι όποιοι άρχισαν να διηγούνται διάφορες φανταστικές ιστορίες.

— Έσείς δεν θα μάς διηγηθήτε τίποτε; ρώτησαν στο τέλος των Μερύ, ο όποιος άκουγε ύπομονετικά τις τερατολογίες τους.

— Πώς όχι! άποκρίθηκε έκείνος με έτοιμότητα. Μιά φορά λοιπόν πού ταξείδευα στην Καλαβρία, καθώς περπατούσα, βρέθηκα έξαφνα μέσα σε μιά άγρια ρεμματιά. Γυρίζω να ίδω τον οδηγό μου, αλλά πο! Έκείνος είχε καταληφθεί από φόβο και είχε τραπέι εις φυγήν.

Σε λίγο βλέπω να έφορμούν έναντίον μου ένας, δύο, τρεις ληστές!...

— Τρεις! ανεφώνησε κάποιος απ' τους παρισταμένους.

— Μάλιστα, κύριοι, τρεις! συνέχισε ο μυθιστοριογράφος. Μου άφισε ή αλήθεια και δεν θέλω να πω ψέμματα, άναφέροντας περισσότερους. Χωρίς να τά χάσω λοιπόν, σε κείνη την κρίσιμη στιγμή, έρωμ καταπάνω τους, τινάζω τα μυαλά του ένός στον άέρα, βυθίζω το μαχαίρι μου στην καρδιά του δευτέρου, όσο για τον τρίτο όμως....

— Έ! τι έκανε αυτός;

— Άλλοίμονο! Μά.... σκότωσε!!!

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Α! τί εύτυχία να σάς συναντήσω σήμερα έδώ στο δρόμο, γι' τρέ. Είπε κάποιος καιρός που άισθάνομαι μιά μεγάλη άδυναμία στα πόδια. Μόλις περπατήσω λίγο, κουράζομαι. Δεν με συμβουλεύετε τι να κάνω;

— Άπλούστατα, να πάρετε...ένα άμάξι!...

***

Κάποιος 'Ισλαμικός πολιτευόμενος έλεγε μιά μέρα σ' ένα φίλο του:

— Σχεδόν κάθε μέρα λαβαίνω άνόνημες προσβλητικές έπιστολές. Άλλά να σου πω την αλήθεια, δεν με πειράζουν, γιατί άναθεν άισθάνομαι περιφρόνησι πρδς τους άνονημογράφους. Γι' αυτό, όταν βρω κά' έγω ποτέ στην άνάγκη να γράψω άνόνημες έπιστολές, τις... ύπογράφω!

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ

Η συνέχεια και το τέλος της τραγωδίας του 1822. Ο Νούτσος και ο Παλάσκας στο στρατόπεδο του Ανδρούτσου. Πώς τους υπεδέχθη. Η εξέγερσις των παλληκαριών. «Θάνατος στους προδότες!». Τά τραγικά γεγονότα. Ο Οδυσσεύς στο Κασόλιον. Αντρεον. Η επικήρυξις του. Ο επίσκοπος Ίωσήφ τον αποφέρει, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Β'.

Συνεχίζουμε και τελειώνουμε σήμερα το ενδιαφέρον επεισόδιο της Δρακοσηλιάς, το σχετικό με τον ήρωα 'Οδ. Ανδρούτσο:

Κατά τα ξημερώματα της 25 Μαΐου 1822 ο Οδυσσεύς Ανδρούτσος διέκρινε να μαυρίζει κάτι προς το δρόμο της Γουλινίστας... Σε λίγο ο μαύρος αυτός όγκος έγινε καθαρώτερα δραστή, και όλοι είδαν ότι ήταν ένοπλοι που έρχονταν προς το εκεί... Πριν όμως οι ένοπλοι αυτοί φθάσουν στο στενό, όπου τους είχαν στήσει καρτέρι, ο Οδυσσεύς διέταξε τους στρατιώτες του να σηκωθούν και να τον ακολουθήσουν.

Οι στρατιώτες του υπάκουσαν, χωρίς αντίρρηση. Γύρισαν πίσω, έπεσαν τη Νεκρόπολι και έπιασαν άλλο στενό.

— Έδω θα τους περιμένουμε! τους είπε ο Οδυσσεύς και τους διέταξε να καταλάβουν νέες έπικαιρες θέσεις.

Τί έγινε τότε, το περιέγραψε ένα πρωτοπαλικάρο του Οδυσσεύς, ο Παρασκευάς Κουρκουμέλης, ο οποίος έζησε ως στα 1878 και πέθανε συνταγματάρχης του πεζικού, διηγούμενος ως στα βαθιά του γερόματα διάφορα ανέκδοτα του Άγωνα.

«Ο Οδυσσεύς—γράφει ο Κουρκουμέλης—άφησε παραδόξως, τους Κυβερνητικούς, οι οποίοι ήταν ο Νούτσος και Παλάσκας με 70 στρατιώτες, να πλησιάσουν ανεόχλητοι και να διευθυνθούν προς το στρατόπεδόν του. Όταν δε εκείνοι έπεσαν, είπε: «—Ας τρέξουν από άλλους, έγω δέν τό κάνω!».

Οι στρατιώτες του όμως, μόλις είδαν τις κόκκινες σημαίες των Κυβερνητικών, τους έπλησαν για Τουρκαλβανούς και τους έφυροδύλησαν... Έκείνοι έφοβήθηκαν, κι' έτρεξαν και κλείστηκαν, όσοι έφθασαν, μέσα σ' ένα έρημοκλήσι.

Ο Οδυσσεύς, ακούγοντας τους πυροβολισμούς, έτρεξε στο μέρος εκείνο και έμπόδισε τα παλληκάρια του να κατοικήσουν τους Κυβερνητικούς, αλλά ο Νούτσος και ο Παλάσκας δέν ήδελαν να βγούν από το έρημοκλήσι.

Οι όπλοφόροι όμως που τους συνώδευσαν δέν έκαναν καμιά αντίστασι. Κατέδωσαν τα όπλα και ζήτησαν το έλεος του Ανδρούτσου.

— Μή φοβάστε, τους είπε εκείνος, και δέν σάς πειράζει κανείς.

— Έπειτα εστάθηκε απέναντι στο έρημοκλήσι και με δυνατή φωνή, διέταξε το Νούτσο και τον Παλάσκα (τους μόνους κλεισμένους μέσα) να βγούν.

Ο Αλέξιος Νούτσος, έχοντας έμπιστοσύνη στον Οδυσσεά, έδηκε, χωρίς αντίλογια, 'Αλλ' ο Παλάσκας έφώναζε:

— Δέν βγαίνο! Δέν σέ θαρρεύομαι, βρε μπαμπέση! (άπιστε).

— Έγω μπαμπέσης; απάντησε ο Οδυσσεύς. Και τό λές εσύ αυτό, μορξ Παλάσκα; Δέν σέ βρήκα στο Σουλινάρι, στη Γρανίτσα, στον 'Αη Γιώργη που ήσουν με τους Τούρκους; σέ έπειραξα;... Έδγα έξω από τό σπίτι του Θεού, Παλάσκα!

— Αλλ' ο Παλάσκας επέμεινε να μη βγαίνει και μάλιστα να βρείη δυνατά τον Οδυσσεά. Τότε πειά ο Οδυσσεύς έθύμωσε και είπε στους στρατιώτες του:

— Κάντε τον β,τι διάλογο θέλετε! —Θά βάλουμε φωτιά να τότε κάνομε, καπετάνιε! Έλεγαν οι φανατισμένοι συμπολεμιστάι του Ανδρούτσου.

— Κάψτε τον! είπε και ο άρχηγός. Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά ο Παλάσκας φοβήθηκε και βγήκε, γιατί κατάλαβε πειά οι όπλοφόροι του είχαν καταθέσει τα όπλα.

Έπλησαν τότε όλοι μαζί στο Δαδί.

Εκεί, ο Οδυσσεύς, λησιμονώντας τα όπλα, έφλοξένησε απίτη τον Νούτσο και τον Παλάσκα, σάν να μην είχε μεσολάβησι τίποτα μεταξύ τους.

«Αμφοτέρους—γράφει ο Κουρκουμέλης—επεριούρησεν πολύ ο μεγαλόφρων Οδυσσεύς εφμερότατα, ως παλαιούς φίλους του, τον Νούτσο μάλιστα και ως ευεργέτην του εν Ίωνίνισσι». Μεταλλάς όμως, περιστραφείς εις τα της καταδίωξης αυτού επί της Κυβερνήσεως, ο Οδυσσεύς εξέφρασε την άρην αυτού επιθυμίαν να έλθη εις συνεξήγησιν με την Κυβέρνησιν. Έπειτα, έφρασαν μαζί και ανεπαύοντο».

Στο μεταξύ—συνεχίζει διηγούμενος ο αυτόπτης μάρτυς—οι γερκοί στρατιώτες του Οδυσσεύς και μάλιστα οι Αθανάσιος Τσιούτσας και Πατακωνόμιος από το Δαδί, ο Λαζαρίδης από την Αργόβη, ο Γιάννης Ντρίτσουλας από τα Χάστια, ο Κώλιας Κόλια από το Κασόλι, μαζεύθηκαν παρήμερα και έκαναν ένα είδος ανακρίσεως. Η θέα να συμβιβάσθη ο άρχηγός τους με το Νούτσο, τον Παλάσκα και τους άλλους κοσμοαπάσδες της Λειβαδιάς δέν τους έσύμμερε καθόλου, γιατί τότε αυτοί θα έχαναν τη μικρή ύπεροχη που είχαν άσπρησει κατά την Έπανάστασι και θα έταπεινώνονταν όπως πρότα.

—Να τους σκοτώσουμε λοιπόν! Φωνάζει ο Θανάσης Τσιούτσας. Είπε προδότες!

—Θάνατος στους προδότες! έπαναλαμβάνουν οι άλλοι.

«Συνσυσματωμένοι και μαυινόδεζες όμοιου και μπαίνουν στο κατήλιμα του Οδυσσεύς. Αρπάζουν τον Ανδρούτσο, σηκώνοντας τον απ' τα χέρια, τον βγάζουν έξω από τό σπίτι, φωνάζοντας ότι αυτή τη φορά δέν τον άκούουν, και τον φέρνουν άρκετά μακριά. Στο μεταξύ οι άλλοι άρπάζουν το Νούτσο και τον Παλάσκα, τους σπρώχνουν λίγο πέρα από τό σπίτι και τους σκοτώνουν με τα γατιάγανια!

Αλλ' ο Οδυσσεύς, ματείνοντας το κακό που θα γινόταν, εξαγριώνεται έναντίον εκείνων που τον κρατούσαν, τους ξεφεύγει από τα χέρια και τρέποντας φτάνει στον τόπο της άνθρωποσφαγής, αλλά, δυστυχώς, πολύ άργά, γιατί οι δυο δυστυχισμένοι αντιπρόσωποι της Κυβερνήσεως ήταν πειά κομματιασμένοι.

—Κερ...άδες! έφώναζε τότε ο Οδυσσεύς, μεγάλο κακό έκάνατε... μεγάλο!».

Κι' έτρεξε να σώσει τον ταρμαχό Λάτσα, που είχαν σκοτώ να τον κομματιάσουν και αυτόν... Ευτυχώς ο Οδυσσεύς τον βρήκε ζωντανό, τον έβασε και του είπε:

—Φύγε, κακομοίρη μου!

Ο Λάτσας τό έβαλε στα πόδια και χάθηκε κατά τό δρόμο της Λαδοδιάς, όπου έτρεξε τη φοβερή είδησι... Τά μέλη του Άρείου Πάγου φοβήθηκαν τότε και για τη δική τους ζωή, αλλ' ο Οδυσσεύς τους παρήγγειλε να μείνουν ήσυχαι και κανείς δέν θα τολήμηση να τους βιάσει.

Αλλ' εκείνοι έφεραν, για κάθε ένδεκα μένο, όσο στρατό είχαν στην Κόρινθο και απέφασαν να έξοντάσουν τον Ανδρούτσο.

Ομηρομένοι πάντοτε ο Οδυσσεύς, έπληρε τό πιστότερα παλληκάρια του και έποτραβήχτηκε στον Παρνασσό, στο σπήλαιο Κωρύκειον Αντρεον.

Αυτό εινε μία μεγάλη σπηλιά, οι μύα από τις κορφές του Παρνασσού, όπου της φρίσεως. Τό άνεκάλμπε πρώτος ά γεωλόγος Κλάρκ κατά τό 1800 και έτα λέττει τη σύστασι των πετρωμάτων του.

Μέσα στο τεράστιο εκείνο σπήλαιο, ο έξενος έπιστήμων βρήκε αναμνηστικά της διαφόρων ειδών σαρκόφαγα όρκα, σαν έφτασε στο ύψος των βράχων, έτα βρισκεται τό στόμιο του σπηλαίου, έτα ένα μεγαλοπρεπέστατο άπό. Ο Κλάρκ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Μία άλλόμοτη γιορτή στη Θράκη. Πότε και πώς γιορτάζονται τα Άναστενάρια. Ο έξωφρενικός χορός των γυναικών. Στους γύρω λόφους. Μετά την κάθοδον. Μαινάδες!... Άναστενάρης και άναστενάρης. Ο έρκος του άναστενάρη. Χορός πάνω στη φωτιά. Τό σφάξιμο του ταύρου. Όπου ξαναζούν ή Διονυσιακές γιορτές. Ένα άλλόμοτο θέαμα, κ.τ.λ.

Αν και περάσανε τόσοι αιώνες από την άρχαία εποχή, άν και τόσες εισβολές βαρβάρων έγιναν και τόσες καταστροφές είδεν ο τόπος μας, έν τούτοις ο Έλληνικός λαός διέσωσε πολλά από τα άρχαία έθιμα του, άκέραια όπως τά είχανε οι πρό αιώνων πρόγονοί του.

Μερικές μάλιστα γιορτές και ιδίως ή Διονυσιακές, διατηρήθηκαν άμετάβλητες σχεδόν.

Μία από τις γιορτές αυτές εινε και τα Άναστενάρια που έγένοντο από της Μικρασιατικής καταστροφής στη Θράκη.

Κατά την άρχαία εποχή, έλάβαιναν μέρος άνδρες και γυναίκες οίσοιποτε κοινωνικής τάξεως και ήλικίας. Στα σύγχρονα όμως Θράκη και ΈΛΛΑΣ ο τ έ ν ά ο ι α λαβαίνουν μέρος μόνον ή γυναίκες σνήφως, διότι τό να λάβη μέρος σ' αυτά άντρας θεωρείται ταπεινωτικό και ήφιστα άνδρικό».

Τά σύγχρονα άναστενάρια γινόντουσαν κατά την ήμέρα του άγίου Κωνσταντίνου στη Βορειοανατολική Θράκη.

Αναστενάρια δέ όνομασθήκαν από τους στεναγμούς που βγάζον οι έορτασται κατά τη γιορτή αυτή.

Η περίεργη αυτή Θρακική γιορτή έγινε αντίκριμενον σοβαρών μελετών από διαφόρους άρχαιολόγους και είδικως για τό περίεργο και παρόδοξο αυτής.

Σε μερικά χωριά της Βιζύης, της πατρίδος του μακαρίτου ποιητού Γ. Βιζυηνού, την έορτή του άγίου Ιωάννου (7 Ιανουαρίου), ιδίως δέ την έορτή του άγίου Κωνσταντίνου (21 Μαΐου), πηγαίνουν ή χωριάτισσες στο ναό, παίρνουν την εικόνα του άγίου και τη μεταφέρουν σε μία πλατεία του χωριού.

Εκεί, άφού συναθροισθούν όλες τριγύρω από την εικόνα, άρχίζουν να στενάζουν βαθεία και δυνατά, όλες μαζί.

Αφού στενάζουν έτσι άρκετά, τρέχουν έπειτα στους γύρω λόφους έξακολούθοντας τα άναστενάρια τους.

Κατά την περίεργη αυτή τελετή, οι άνδρες εινε άπλοοι θεαταί των τελενόμενων και μόνον ή γυναίκες, όπως είπαμε, λαμβάνουν μέρος ένεργον.

Όταν κατεβούν κατόπιν ή γυναίκες από τους γύρω λόφους, εινε άγνώριστες και άξιολύπτες. Γιατί σωματικώς μόν εινε τελείως έσητλημένες, διανοητικώς δέ έρεθισμένες πολύ, σαστές Μαινάδες.

Έσάλιες δέ καθώς εινε, χορεύουν έσπώλτες γύρω από μεγάλες φωτιές, πηδάνε πάνω από αυτές και βγάζουν διαρκώς τρομερούς στεναγμούς, σάν θηρία που τά σφάζουν...

Η γυναίκες αυτές όνομάζονται «άναστενάρηδες».

Τόν έπαινεσάνε για ν' άνοιξη διάδο, αλλά με φόβη του παρετήρησε ένα άπεραντο σύγγεγο από όθνια να βγαίνει με όρη από τό άντρο.

Όταν κατεβούν κατόπιν ή γυναίκες από τους γύρω λόφους, εινε άγνώριστες και άξιολύπτες. Γιατί σωματικώς μόν εινε τελείως έσητλημένες, διανοητικώς δέ έρεθισμένες πολύ, σαστές Μαινάδες.

Έσάλιες δέ καθώς εινε, χορεύουν έσπώλτες γύρω από μεγάλες φωτιές, πηδάνε πάνω από αυτές και βγάζουν διαρκώς τρομερούς στεναγμούς, σάν θηρία που τά σφάζουν...

Η γυναίκες αυτές όνομάζονται «άναστενάρηδες».

Τόν έπαινεσάνε για ν' άνοιξη διάδο, αλλά με φόβη του παρετήρησε ένα άπεραντο σύγγεγο από όθνια να βγαίνει με όρη από τό άντρο.

Όταν κατεβούν κατόπιν ή γυναίκες από τους γύρω λόφους, εινε άγνώριστες και άξιολύπτες. Γιατί σωματικώς μόν εινε τελείως έσητλημένες, διανοητικώς δέ έρεθισμένες πολύ, σαστές Μαινάδες.

Έσάλιες δέ καθώς εινε, χορεύουν έσπώλτες γύρω από μεγάλες φωτιές, πηδάνε πάνω από αυτές και βγάζουν διαρκώς τρομερούς στεναγμούς, σάν θηρία που τά σφάζουν...

Η γυναίκες αυτές όνομάζονται «άναστενάρηδες».

Τόν έπαινεσάνε για ν' άνοιξη διάδο, αλλά με φόβη του παρετήρησε ένα άπεραντο σύγγεγο από όθνια να βγαίνει με όρη από τό άντρο.

Όταν κατεβούν κατόπιν ή γυναίκες από τους γύρω λόφους, εινε άγνώριστες και άξιολύπτες. Γιατί σωματικώς μόν εινε τελείως έσητλημένες, διανοητικώς δέ έρεθισμένες πολύ, σαστές Μαινάδες.

Έσάλιες δέ καθώς εινε, χορεύουν έσπώλτες γύρω από μεγάλες φωτιές, πηδάνε πάνω από αυτές και βγάζουν διαρκώς τρομερούς στεναγμούς, σάν θηρία που τά σφάζουν...

Ένώ ή γυναίκες χορεύουν γυμνοπόδες και σάν τρελλές, γύρω γύρω από τη φωτιά, προσκαλούν με φωνές τους χορευτές να δώσουν δώρα στον άγιο. Έπίσης συμβουλεύουν όσους έχουν κλέψει κάτι τι, να τό αποδώσουν στον άτόχο του, για να μη τους καταρασθή ο άγιος και καταστραφούν.

Με τις φωνές δέ και με τους τρόπους τους αυτούς, έξασκούν πραγματικώς ένα είδος μαγικής γοητείας και έπιβολής πάνω στους χορευτές, κι' έτσι καθέναν από αυτούς πούχει κλέψει κάτι τρέχει και έπιστρέφει τό κλοπιμαίο στο νοικοκυνη του, δίνοντας κι' ένα δώρο στον άγιο...

Στην επαρχία της Σωζουπόλεως, και ιδίως στα όρεινά αυτής χωριά, λαβαίνουν μέρος στα άναστενάρια και άνδρες.

Ο άναστενάρης δέν πατάει στην εκκλησία, παρ ό μόνον στην έορτή του άγίου Ιωάννου ή άγίου Κωνσταντίνου, για να παραστή στη τέλει σάν άναστενάριον.

Εκείνος δέ που θα τολήμηση να χλευάση ή όπως δήποτε να είρωενυθή την όργαστική αυτή γιορτή, λιθοβολείται.

Τό μόνο θεσμικό έποχρεωτικό καθήκον των άναστεναρίων εινε ή έξομολόγησι. Αυτή γίνεται μπρός στον κοινό ένος άπομεμακρυσμένου δέντρου. Άπάνω στον κορμό αυτόν χαράσσονε βαθεία ένα /ταυρό και έμπρός στον σταυρό αυτόν γονυπετούν και έξομολογούνται τις άμαρτίες των οι άναστενάρηδες.

Σε μερικά μέρη τα άναστενάρια γίνονται και κατά την έορτή του Προφήτου Ηλίου.

Αμα έξομολογήσθι έμπρός στον κορμό του δέντρου με τον σταυρό ο άναστενάρης, θιασεί να έταπεινώνεται, το όποιο τό αίμα προσέχει να τρέξη έξω από τα θεμέλια της εκκλησίας, ενώ ή μαυνομένη γυναίκες χορεύουν γύρω από μεγάλες φωτιές, μουγγίζουν και άναστενάρηδες.

Η όρς τα μέση της Μαύρης Θαλάσσης τα άναστενάρια γίνονται και άγρια. Εκεί ή άναστενάρηδες κρατώντας τις είδικες εικόνες του άγίου Κωνσταντίνου και Έλένης, πατούν έσπώλτες, πάνω στη φωτιά, και ψάλλουν έναν μινωικό ύμνο και λιττερό ύμνο προς τον άγιο Κωνσταντίνο, σε κάθε στοιχή του όποιου άναστενάρη και μουγγίζουν.

Ο ύμνος δέ αυτός άρχίζει ως έξης:

«Άγιε μου Κωνσταντίνε μου, μεγάλη σον ή χάρις...»

Λένε δέ οι Θράκες ότι, τόση εινε ή δύναμις του άγίου, των άναστεναρίων τό μυστήριο και ή έπιβολή των γυναικών, που άν και πατούν χωρίς υποδήματα άπάνω στις φλόγες και στα άναμμένα κάρβουνα, έν τούτοις δέν ποινών καθόλου, δέν πονούν, δέν παραταραχίζονται στα πάλματα των ποδιών τους τό έλάχιστο ίχνος εγκαίματος.

Πιστεύουν έπίσης, ότι όσο πιο σπύχτα κρατάει κανένας τη λαβή της εικόνας του άγίου, τόσο πιο άβλαβής μένει από τη φωτιά.

Φαντάζεσθε πλέον τί θέαμα παρουσιάζει ή έορτή αυτή, με την έξαση των γυναικών, τους χορούς και τις φωνές των.

Ενώ ο άναστενάρης σφάζει τον ταύρο μπρός στην εκκλησία, ενώ τό έσο μουγγίζει και πινέψεται, ενώ τό αίμα βάφει τον τοίχο του ναού, ένα πλήθος άναμμιλασμένων γυναικών χοροπηδά πάνω στις φλόγες άναστενάζοντας άγρια...

Η τρομερή αυτή εικόνα, θηλεί ασφαλώς άρχαία διονυσιακά όρκα.

Μα τα άναστενάρια δέν γιορτάζονται πειά στη Θράκη, μετά την άναλλαγή των πληθυσμών μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Έξτός άν οι Θράκες πρόσφυγες τά μετέφεραν στην Ελλάδα όπου έγκατεστάσαν.

Η όρς τα μέση της Μαύρης Θαλάσσης τα άναστενάρια γίνονται και άγρια. Εκεί ή άναστενάρηδες κρατώντας τις είδικες εικόνες του άγίου Κωνσταντίνου και Έλένης, πατούν έσπώλτες, πάνω στη φωτιά, και ψάλλουν έναν μινωικό ύμνο και λιττερό ύμνο προς τον άγιο Κωνσταντίνο, σε κάθε στοιχή του όποιου άναστενάρη και μουγγίζουν.

Ο ύμνος δέ αυτός άρχίζει ως έξης:

«Άγιε μου Κωνσταντίνε μου, μεγάλη σον ή χάρις...»

Λένε δέ οι Θράκες ότι, τόση εινε ή δύναμις του άγίου, των άναστεναρίων τό μυστήριο και ή έπιβολή των γυναικών, που άν και πατούν χωρίς υποδήματα άπάνω στις φλόγες και στα άναμμένα κάρβουνα, έν τούτοις δέν ποινών καθόλου, δέν πονούν, δέν παραταραχίζονται στα πάλματα των ποδιών τους τό έλάχιστο ίχνος εγκαίματος.

Πιστεύουν έπίσης, ότι όσο πιο σπύχτα κρατάει κανένας τη λαβή της εικόνας του άγίου, τόσο πιο άβλαβής μένει από τη φωτιά.

Φαντάζεσθε πλέον τί θέαμα παρουσιάζει ή έορτή αυτή, με την έξαση των γυναικών, τους χορούς και τις φωνές των.

Ενώ ο άναστενάρης σφάζει τον ταύρο μπρός στην εκκλησία, ενώ τό έσο μουγγίζει και πινέψεται, ενώ τό αίμα βάφει τον τοίχο του ναού, ένα πλήθος άναμμιλασμένων γυναικών χοροπηδά πάνω στις φλόγες άναστενάζοντας άγρια...

Η τρομερή αυτή εικόνα, θηλεί ασφαλώς άρχαία διονυσιακά όρκα.

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΗΣ ΜΙΡΖΑ ΡΙΖΑ ΧΑΝ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΖΑΧΡΑ

Δημοσιεύουμε σήμερα ένα διήγημα μιας νέας 'Οθωμανίδος διηγήματο-γραφοῦ, τῆς πριγκίπισσας Μίρζα Ρίζα Χάν. Τὰ διηγήματα τῆς Μίρζα διασώζονται πολὺ στὴν Εὐρώπη.

Τὰ μαῦρα καὶ ἀφθονὰ μαλλιά τῆς κρέμονται σὲ ὀκτὼ χοντρές κοτοίδες ὡς τὴ λεπτή τῆς μέση. Καὶ ὅταν πῆγαινε στὴν κουζίνα, τὴν λυγρὴ τῆς τέσσερες γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς, καὶ τῆς ἄλλες τέσσερες τῆς ἔδενε σ' ἕνα χονδρὸ κόμπο πίσω στὴ ράχη τῆς, γιὰ νὰ μὴν τὴ στενοχωροῦν στὴ δουλειὰ τῆς.

Εἶχε ἀφήσει διὰ παιδιὰ στὴ Δαμασκό, καὶ ὅμως, ὅταν παντρεύτηκε γιὰ δευτέρη φορά τὸν Ἀμπάς—Γκούλι, ἔμοιαζε σὰν νὰ ἦταν νέο κορίτσι ἀκόμα, μὲ τὸ ῥόδινο χρώμα τοῦ προσώπου τῆς καὶ μὲ τὰ μαῦρα ἀμυγδαλωτά τῆς μάτια. Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, διὰ αὐτὰ ἦταν ἀνοήτεια γιὰ τὸν Ἀμπάς—Γκούλι, γιατί αὐτὸς ἦταν περὶ ὀλίγον τι πρὶν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς.

Τὸν τὴν εἶχε προσεγγίσει τὴ Ζαχρά μιὰ γρηῃ. Τὴν εἶχε παρακαλέσει νὰ τοῦ βοῇ μιὰ γυναῖκα λογικὴ καὶ ἡσυχὴ, γιὰ νὰ τοῦ μαγειρεύει καὶ γιὰ νὰ τὸν ζεσταίνει στὸν ὕπνο του. Ἀν ὅμως μπορούσε νὰ ἰδῇ τὴν ἀνίσχυρὴ λάμψη πὺρ ἀστράφτε καποτε-κάποτε στὰ μάτια τῆς Ζαχρά, ἴσως νὰ δίσταζε πολὺ νὰ τὴν πάρει...

Ὅστόσο, ὁ καιρὸς περνοῦσε ἥσυχα, καὶ ὁ Ἀμπάς—Γκούλι ἦταν εὐχαριστήμενος. Καὶ ἡ Ζαχρά, ἦταν καὶ αὐτὴ εὐχαριστήμενη. Μονάχα πὺρ, ὅσοι φορὲς ἔβλεπε στὸ δρόμο κανένα μικρὸ κοριτσάκι μὲ τὴ μακρὰ χρωματιστὴ τῆς φοῦστα, ἢ κανένα ἀγοράκι, ἢ ἡλικία καὶ ἀδύνατον, τότε ἡ σκέψις τῆς γύριζε μὲ κάποια ἀγωνία πρὸς τὰ διὰ τῆς παιδιὰ, πὺρ εἶχε ἀφήσει μικρὰ, καὶ πὺρ δὲν θὰ μπορούσε περὶ νὰ τὰ ἀναγνωρίσει, ὅταν θὰ γινόντουσαν μεγάλα. Τὸν πρῶτο τῆς ἄντρα δὲν τὸν θυμόταν καθόλου. Κι' ἂν ποτὲ τὸν θυμότανε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, προσπαθοῦσε ν' ἀποδιώξῃ ἀμέσως τὴν διήγησίν του.

«Ἡ γυναῖκα εἶπε ἕνα βρομωδὸ ἀγγεῖο, καὶ γιὰ νὰ καθαρίσῃ τὴν χρῆσταιν νὰ τὴν βάλῃ κανεῖς στὸ ζυγόν», εἶπε σκεπτόμενη καὶ εἶπε ἐνεργῶς ὁ πρῶτος τῆς ἄντρας. Κι' ὅταν μιὰ μέρα τὴν ἔδωσε πάρα πολὺ, καὶ τὴν ἔσυρε ἀπ' τὰ μαλλιά κάτω στὸ πάτωμα, τότε ἐκείνη μάζεψε ἥσυχα-ἥσυχα, ὅτι εἶχε καὶ δὲν εἶχε, καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ ἰδῇ πίσω τῆς...

Ὁ Ἀμπάς—Γκούλι ὅμως ἦταν καλὸς. Καὶ ἡ Ζαχρά περνοῦσε καλὸ μαζὺ του καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσε τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τοῦ νὰ μείνῃ κοντὰ του...

Πολὺ πρῶτ', ἡ Ζαχρά ἔβγαλε στὸ παράθυρο τῆς κουζίνας, πὺρ ἔβλεπε πρὸς τὴ θάλασσα. Τὴν ὥρα ἐκείνη κανεῖς δὲν φαινότανε ἔξω, καὶ ὁ μνηστὴρ δὲν εἶχε φωνάζει παρὰ μιὰ φορὰ μονάχα ἡλικία ἀπ' τὸ μαντέλι. Κι' ἂν κανένας βαρκάρης τὴν χαινε νὰ πληγιοῦσθαι ἐκεῖ, μισροστὰ στὸ σπῆτι τῆς, ἡ Ζαχρά δὲν τοῦδινε σημάσια.

Μὰ τώρα τελευταία, δὲν περνοῦσε περὶ οὔτε ἕνα πρῶτ', πὺρ νὰ μὴ δῇ ἡ Ζαχρά στὸ γιαιλό, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό τῆς, τὸν ἴδιον βαρκάρη. Ἦταν ἕνας νέος, ἕνας λεβέντης βαρκάρης. Κότταζε ὀλοένα πρὸς τὸ παράθυρο τῆς Ζαχρά, καὶ ἡ Ζαχρά τὸν κῆταζε περιέργη.

Ἐνα πρῶτ' ἡ Ζαχρά εἶδε κάτω στὸ πάτωμα ἕνα κόκκινο μαντήλι μετὰ ξίνο. Κάποιος θὰ τὸ εἶχε πετάξει ἐκεῖ, γιατί στὶς διὰ ἄκρες ἦταν δεμένα χαλίκια!

Ἐκεῖνος δὲν ἤξερε νὰ γράφῃ, καὶ ἡ Ζαχρά δὲν ἤξερε νὰ διαβάσῃ. Μὰ κατὰλαβε ὡστόσο ἀμέσως πὺρς τὸ εἶχε πετάξει αὐτὸ τὸ μαντήλι. Κοί κείνος πάλι κατὰλαβε ἐπίσης ὅτι ἐκείνη τὸ εἶχε δεχθῇ. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ', ἡ βάρκα τοῦ νέου βαρκάρη τῆς Ζαχρά. Ὅταν ἡ Ζαχρά φάνηκε στὸ παράθυρο, ἔστειλε στὸν νέο βαρκάρη ἕνα χαμόγελο...

Ἡ Ζαχρά κατέθηκε μιὰ μέρα στὸ γιαιλό. Ὁ Ἀμπάς—Γκούλι τὴν εἶχε στείλει νὰ ψωνίσῃ κάπνισμα. Πῆγε λοιπὸν ἀπὸ τὴν μιὰ βάρκα στὴν ἄλλη, παραμένοντας γιὰ τὴν τιμὴ, καὶ στὸ τέλος στάθηκε ἐμπρὸς στὸν νέο βαρκάρη καὶ μῆκε στὴν βάρκα του. Ἐκείνος δὲν τὴν γινώρισε στὴν ἀρχή, καθὼς εἶχε σκεπασμένο τὸ πρόσωπό τῆς. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὅταν ὁ ἄντρας σήκωσε λιγὰς τὸ γιαιλό, τότε περὶ τὴν ἀνεγνώρισε. Μὰ καὶ ἐκείνη σήκωσε μονάχη τώρα περισσότερον τὸν πέπλο τῆς καὶ τὸν ἔδειξε τὸ πρόσωπό τῆς...

Ἐκείνος δὲν τῆς μίλησε γιὰ τὸν ἔρωτά του, μὲ

οὔτε καὶ ἐκείνη τοῦ μίλησε γιὰ τὸ δῶρο πὺρ τῆς ἔστειλε. Ἡ Ζαχρά σιωποῦσε, ὡπὺς πρέπει νὰ σιωπᾷ μιὰ μοαμεθανὴ γυναῖκα. Μὰ κείνος τῆς μίλησε καὶ, λεβαντίνος ὡπὺς ἦταν, δὲν ᾔκουσε νὰ σιωπᾷ, καὶ ἔφερε ἀμέσως τὴν κουβέντα στὰ χροῖματα. Τῆς ἔλεγε πὺρς ἡ ὥρα ἐκείνη ἄσπρη βάρκα δὲν τὸν ἄντρα ἔδειξε ἀπαρηγόνησιν. Τὸ Παρίσι ἦταν περὶ πολὺ μακρὰ, τὸ φριχτὸ Παρίσι πὺρ σκοτίζον τὴν νέαν γυναῖκα, τὴς πολυαγαπημένης, σὰν λαλοῦνθα πὺρ μαραινόνται στὸ μολυμένο ἀέρα του. Τὸ εἶχαμε ἐγκαταλείψει πασιμένοι ἀπὸ τὰ χέρια, εὐτυχισμένοι πὺρ φεύγαμε γιατί ἔχαμε ὑποφέρει τρομερὰ σ' αὐτό. Τίποτε δὲν μᾶς τραβοῦσε περὶ ἑαυτὸν...

Ἐνῶ ἐκείνος μίλουσε, ἡ Ζαχρά δὲν κῆταζε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ κόκκινα χεῖλῃ του, πὺρ ἀνοίγοντο καὶ ἀπὸ τὸ ὄμορφο καὶ πὺρ μισροστὰ, ἀφήνοντας νὰ φαίνονται τὰ ὀλοένα δόντια τῆς. Καὶ συλλογιζότανε ἀκόμη τὰ φλογερὰ φιλία πὺρ θὰ ἔδιναν αὐτῇ μιὰ τελειότητα τῇ δουλειᾷ τῆς καὶ γύρισε στὸ σπῆτι, δὲν συλλογιζόταν τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' αὐτό...

- Τὰ μαλλιά σου εἶνε ὕγρα...
- Εἶνε ἀπὸ τὴν βραδυνὴν ὀρεσιὰ πὺρ ὑγράθηκαν...
- Τὰ μάγουλά σου καίνε...
- Εἶνε γιατί φοβόμουναι ἡλικίαν μὲ πάρη ἡ νύχτα στὸ ὄμορφο...
- Γιατί ἀνασαινεῖς τόσο δυνατὰ;
- Γιατί βιαζόμουναι καὶ ἔτρεχα...

—Τὰ χέρια σου σαλεύουν νευρικά...

—Εἶνε γιατί ἔχω νὰ κάνω πολλές δουλειές ἀκόμα, προτοῦ πλავίσω...

Ὁ Ἀμπάς—Γκούλι ἔπαινε τὰ ροῦτὰ τῆς γυναῖκα του. Ἄφισε τὰ χέρια τῆς καὶ ἔβλεπε κατὰ ὄψιν γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Πέρασε λίγη ὥρα ἀπὸ αὐτὴ καὶ ὁ ὕπνος φαινότανε περὶ πὺρς τῆς εἶχε περὶ καλὰ. Καὶ τότε, σὲ μιὰ στιγμή, τὸ ἄσπρὸ χεῖρ τῆς Ζαχρά γλίστρησε κάτω ἀπὸ τὸν ὕπνο καὶ ἔβλεπε τὸν ἄντρα τῆς. Μιὰ-μιὰ, μέτρησε τότε τῆς λίγες. Μιὰ, δύο, τρεῖς, τέσσερες, πέντε... Μὰ τὴν ἴδια στιγμήν ὁ ἄντρας...

Μιὰ ἄγρια φωνὴ τῆς μίλησε σιγῇ. Ἦταν ὁ ἄντρας τῆς πὺρ εἶχε καινοῦς πὺρς καίματα:

—Γυναῖκα τοῦ διαβόλου, γιατί μὲ καίσεις; Κόρη τοῦ σκύλου, ἡ κατὰ τοῦ Ἀλλὰ νὰ σε πῇ γιὰ τὴν ἡλικία! Σερὰ νὰ μείνουν τὰ χέρια σου καὶ πὺρ τὰ πόδια σου, τοῦ σκύλου κόρη...

Ἀρχισε ὀρεσιὰ νὰ τὴν χτυπᾷ ἀλλοῦτα. Χωρὶς νὰ σιγῇ, χωρὶς νὰ ἡλικία μὴν ἡ Ζαχρά στεκότανε ἐκεῖ, καὶ ἔτρεπε σὲ τὴν ἡλικία γροθιὲς στὸ κεφάλι. Καὶ ἔπειτα ὀρεσιὰ νὰ τὴν σπινάξῃ, καὶ ὁ τυφλὸς Ἀμπάς—Γκούλι ἔβλεπε αὐτὸς μαζὺ τῆς—ὡς τὸ πρῶτ'...

Καὶ τότε, ἐνῶ ἡ μέρα ἔφεγγε ἔξω, ὁ Ἀμπάς—Γκούλι πῆρε τὸ κεφάλι τῆς μέσα στὰ χέρια του καὶ εἶπε:

—Ζαχρά, γιατί τὸ ἔκανες αὐτό; Πῆς γιατί;

Μὰ ἡ Ζαχρά σιωποῦσε. Καὶ τότε ἐκείνος ἔλεγε πέντε λίγες ἀπ' τὸ πονγὶ του καὶ τῆς τῆς δωσε.

—Πᾶρε, τῆς εἶπε. Γιὰ μένα περὶ δὲν ἔχω καμιά ἀξία αὐτῆς. Καὶ θὰ προτιμῶσαι νὰ τὴν χάσω ὅλες, παρὰ νὰ δοξάσω αὐτὴν τὴν πῆρ πὺρ μὲ πότισες... Πᾶρες καὶ πῆγαινε. ἔλεγε πὺρς μὲν γιὰ μένα... Μὰ θάξω τὴν παρηγορηθῇ δὲν σὲ πετάξω, εἶπε ὡπὺς σὲ πῆρε, στὸς πῆρ δρόμους...

Πόσο γλυκερὰ εἶχε γίνει τώρα ἡ φωνὴ τοῦ Ἀμπάς—Γκούλι! Κι' αὐτὴ εἶπε ἡ τελευταία ἀπάντησίν του πῆρ, φεύγοντας, μαζὺ τῆς ἡ Ζαχρά...

Σὲ λίγο βγήκε ἔξω καὶ τραβήξε κατὰ τὴν ἡλικία. Στὸ γιαιλό συνάντησε τὸν βαρκάρη τῆς. Μὰ τὸν βοήκε ἔπάνω σὲ ἕνα μεγάλο σούσουρο. Βοήκε πὺρς μὲ πόντους... Πᾶρες καὶ πῆγαινε. ἔλεγε πὺρς μὲν γιὰ μένα... Μὰ θάξω τὴν παρηγορηθῇ δὲν σὲ πετάξω, εἶπε ὡπὺς σὲ πῆρε, στὸς πῆρ δρόμους...

Πόσο γλυκερὰ εἶχε γίνει τώρα ἡ φωνὴ τοῦ Ἀμπάς—Γκούλι! Κι' αὐτὴ εἶπε ἡ τελευταία ἀπάντησίν του πῆρ, φεύγοντας, μαζὺ τῆς ἡ Ζαχρά...

Σὲ λίγο βγήκε ἔξω καὶ τραβήξε κατὰ τὴν ἡλικία. Στὸ γιαιλό συνάντησε τὸν βαρκάρη τῆς. Μὰ τὸν βοήκε ἔπάνω σὲ ἕνα μεγάλο σούσουρο. Βοήκε πὺρς μὲ πόντους... Πᾶρες καὶ πῆγαινε. ἔλεγε πὺρς μὲν γιὰ μένα... Μὰ θάξω τὴν παρηγορηθῇ δὲν σὲ πετάξω, εἶπε ὡπὺς σὲ πῆρε, στὸς πῆρ δρόμους...

Πόσο γλυκερὰ εἶχε γίνει τώρα ἡ φωνὴ τοῦ Ἀμπάς—Γκούλι! Κι' αὐτὴ εἶπε ἡ τελευταία ἀπάντησίν του πῆρ, φεύγοντας, μαζὺ τῆς ἡ Ζαχρά...

Σὲ λίγο βγήκε ἔξω καὶ τραβήξε κατὰ τὴν ἡλικία. Στὸ γιαιλό συνάντησε τὸν βαρκάρη τῆς. Μὰ τὸν βοήκε ἔπάνω σὲ ἕνα μεγάλο σούσουρο. Βοήκε πὺρς μὲ πόντους... Πᾶρες καὶ πῆγαινε. ἔλεγε πὺρς μὲν γιὰ μένα... Μὰ θάξω τὴν παρηγορηθῇ δὲν σὲ πετάξω, εἶπε ὡπὺς σὲ πῆρε, στὸς πῆρ δρόμους...

Πόσο γλυκερὰ εἶχε γίνει τώρα ἡ φωνὴ τοῦ Ἀμπάς—Γκούλι! Κι' αὐτὴ εἶπε ἡ τελευταία ἀπάντησίν του πῆρ, φεύγοντας, μαζὺ τῆς ἡ Ζαχρά...

Βγήκε ἔξω καὶ τραβήξε κατὰ τὸν ἡλικία...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η «ΦΩΤΙΑ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ»

(Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον ἑνὸς νέου πὺρς αὐτοκτενῆσε)

νέομενο περπάτημά τῆς. Συναντήσαμε στὸ δρόμο μᾶς διὰ θάλασσον, οἱ ὅποιοι μὲ τ' ἀφελὴ μάτια τους, κῆταζαν τὴν φιλίαν μου μὲ συμπόνια. Τοὺς ἀκούσα μάλιστα σὲ λίγο νὰ ψηθυροῦν στὴ γλῶσσα τους μερικὰ λόγια πὺρς μὲ πᾶσαν ἀπὸ τὸν ὄμορφο:

—Ἡ μακροῦλα, κυρία, εἶνε πολὺ ἀρρωστή, εἶπε ὁ ἕνας.

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Θὰ δῇ σὲ λίγο τὴν «Φωτιά των Κυμάτων».

—Τὴν εἶδε κίλας, ξάδελφέ μου, εἶπε πάλι ὁ πρῶτος. Δὲν βλέπεις πὺρς στὰ μάτια τῆς εἶνε ἀκόμα ζωογραφισμένος ὁ φόβος τῆς.

Ἡ Κλαίρη, βυθισμένη καθὼς ἦταν στὸς στοχασμούς τῆς, δὲν προσέξε στὰ λόγια τους. Εἶχε κοιναστέι γιατί εἶχε περπατήσει πολὺ καὶ τὴν ξαναγύρισα στὴν ἐπαιλία, ὅπου κοιμήθηκε ὀλο τὸ ἀπόγευμα ὕπνο βαρὺ καὶ ἀνίσχυρο. Ἐγὼ τότε τὴν ἄφρα σὲ λίγο, γιὰ νὰ πᾶω ὡς τὸ γειτονικὸ συνοικισμό τὸν παράδεισον, ὅπου, μὲ τὴν καρδιά σαγηνεύσθαι ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ προσποιοῦμενος τὸν ἀνάφορο, ἄρχισα νὰ ρωτᾷ τῆς γυναῖκες, τί ἦταν αὐτὴ ἡ «Φωτιά των Κυμάτων».

—Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάξῃ ἀπ' αὐτὴ, καλὴ μου κυρία, μοῦ ἀπάντησε μι' ἀγαθὴ γυναῖκα, καὶ σᾶς εὐχόμεναι νὰ μὴ τὴν δῇτε ποτὲ σᾶς...

—Καὶ τί προσαναγγέλλει αὐτὴ ἡ φωτιά σὲ ὅσους τὴ βλέπουν; τὴν ξαναρώτησα.

—Τὸ θάνατο! μοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μὲ τῆς.

Δὲν μποροῦσα νὰκούσω περισσότερα καὶ γύρισα στὴν ἐπαιλία, κατεχόμενος ἀπὸ ἕναν ἀκατανίκητο τρόμο.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμήν τὰ πὺρ ἀπαίσια προμηνήματα φλόγισαν μέσα στὴν ψυχὴ μου καὶ κόντευαν νὰ τρελλαθῶ... Ἡ βρομιάδες περνοῦσαν, μὰ ὁ φόβος μου, ἀντὶ νὰ λιγοστεύῃ, μεγάλωνε διαρκῶς ὀλοένα.

Ἡ Κλαίρη πῆγε ἐντομεταξὺ ἀργὰ-ἀργὰ σὰν λουλούδι πὺρ μαραινόνται. Ἡ ἀγάπη μου, ἀνίσχυρη νὰ κινή τίποτε στὴν ἀρρώστειά τῆς, διναμιωμένη ἀπ' τὴν ἀπελπίαν, μεγάλωνε διαρκῶς. Ἰαγαποῦσα τώρα μὲ ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ἀπογνώσεώς μου ἐκείνη πὺρ ἔγενε ἀργὰ πρὸς τὸν τάφο, λευκὴ, γεμάτη χαμόγελο καὶ οὐρανὸν νῆες χάρες, πὺρ αὐτὴ καὶ πὺρ διαφανὴς κόκκινα μέρα.

Σιγῇ, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, τὴν ἔβλεπα νὰ σηκώνεται ἔξω ἀπὸ τὸν κρεβάτι. Ἡ ἀγάπη μου, διεισδύνει πρὸς τὸν παράδεισον καὶ νὰ καθορῇ τὸ βλέμμα τῆς στὴν κοιμημένη θάλασσα. Τότε διεισδύνει καὶ ἐγὼ μὲ ἀγωνία τὸ βλέμμα μου πρὸς τὴν ἴδια διεισδύνει, προσπαθώντας νὰ δῶ αὐτὸ πὺρ ἔβλεπε ἐκείνη. Μὰ ποτὲ δὲν εἶδα νὰ λυσιπύρ στὴ θάλασσα τὸ παράδοξο σημάδι καὶ ποτὲ ἡ Κλαίρη δὲν μοῦ ξαναμίλησε γιὰ τὴν «Φωτιά των Κυμάτων», ἀν καὶ ἦμιον βέβαιος πὺρς τὴν ἔβλεπε τώρα κάθε νύχτα...

Καὶ ἡ πολυαγαπημένη μου ἔδωσε, πῆγε ἕνα βράδυ, ἐνῶ ὁ φίλος, γὰρ σὺν ἀποκρίσεως γύρω τοῦ ὀλοῦσθαι σπινάξῃ.

Ὁ πᾶνος μου ἦταν πᾶνος, ὡπὺς εἶπε ὀλοῦσθαι πᾶνος μὲ καὶ ἀνάντης καὶ ἀπ' τὴν ἴδια. Ὁ πᾶνος μου ἦταν πᾶνος, ὡπὺς εἶπε ὀλοῦσθαι πᾶνος μὲ καὶ ἀνάντης καὶ ἀπ' τὴν ἴδια. Ὁ πᾶνος μου ἦταν πᾶνος, ὡπὺς εἶπε ὀλοῦσθαι πᾶνος μὲ καὶ ἀνάντης καὶ ἀπ' τὴν ἴδια.

Καὶ ἡ πολυαγαπημένη μου ἔδωσε, πῆγε ἕνα βράδυ, ἐνῶ ὁ φίλος, γὰρ σὺν ἀποκρίσεως γύρω τοῦ ὀλοῦσθαι σπινάξῃ.

Ὁ πᾶνος μου ἦταν πᾶνος, ὡπὺς εἶπε ὀλοῦσθαι πᾶνος μὲ καὶ ἀνάντης καὶ ἀπ' τὴν ἴδια. Ὁ πᾶνος μου ἦταν πᾶνος, ὡπὺς εἶπε ὀλοῦσθαι πᾶνος μὲ καὶ ἀνάντης καὶ ἀπ' τὴν ἴδια.

Καὶ ἡ πολυαγαπημένη μου ἔδωσε, πῆγε ἕνα βράδυ, ἐνῶ ὁ φίλος, γὰρ σὺν ἀποκρίσεως γύρω τοῦ ὀλοῦσθαι σπινάξῃ.

Ὁ πᾶνος μου ἦταν πᾶνος, ὡπὺς εἶπε ὀλοῦσθαι πᾶνος μὲ καὶ ἀνάντης καὶ ἀπ' τὴν ἴδια. Ὁ πᾶνος μου ἦταν πᾶνος, ὡπὺς εἶπε ὀλοῦσθαι πᾶνος μὲ καὶ ἀνάντης καὶ ἀπ' τὴν ἴδια.

Καὶ ἡ πολυαγαπημένη μου ἔδωσε, πῆγε ἕνα βράδυ, ἐνῶ ὁ φίλος, γὰρ σὺν ἀποκρίσεως γύρω τοῦ ὀλοῦσθαι σπινάξῃ.

Ὁ πᾶνος μου ἦταν πᾶνος, ὡπὺς εἶπε ὀλοῦσθαι πᾶνος μὲ καὶ ἀνάντης καὶ ἀπ' τὴν ἴδια. Ὁ πᾶνος μου ἦταν πᾶνος, ὡπὺς εἶπε ὀλοῦσθαι πᾶνος μὲ καὶ ἀνάντης καὶ ἀπ' τὴν ἴδια.

Καὶ ἡ πολυαγαπημένη μου ἔδωσε, πῆγε ἕνα βράδυ, ἐνῶ ὁ φίλος, γὰρ σὺν ἀποκρίσεως γύρω τοῦ ὀλοῦσθαι σπινάξῃ.

Ὁ πᾶνος μου ἦταν πᾶνος, ὡπὺς εἶπε ὀλοῦσθαι πᾶνος μὲ καὶ ἀνάντης καὶ ἀπ' τὴν ἴδια. Ὁ πᾶνος μου ἦταν πᾶνος, ὡπὺς εἶπε ὀλοῦσθαι πᾶνος μὲ καὶ ἀνάντης καὶ ἀπ' τὴν ἴδια.

Καὶ ἡ πολυαγαπημένη μου ἔδωσε, πῆγε ἕνα βράδυ, ἐνῶ ὁ φίλος, γὰρ σὺν ἀποκρίσεως γύρω τοῦ ὀλοῦσθαι σπινάξῃ.

Ὁ πᾶνος μου ἦταν πᾶνος, ὡπὺς εἶπε ὀλοῦσθαι πᾶνος μὲ καὶ ἀνάντης καὶ ἀπ' τὴν ἴδια. Ὁ πᾶνος μου ἦταν πᾶνος, ὡπὺς εἶπε ὀλοῦσθαι πᾶνος μὲ καὶ ἀνάντης καὶ ἀπ' τὴν ἴδια.

Καὶ ἡ πολυαγαπημένη μου ἔδωσε, πῆγε ἕνα βράδυ, ἐνῶ ὁ φίλος, γὰρ σὺν ἀποκρίσεως γύρω τοῦ ὀλοῦσθαι σπινάξῃ.

Ὁ πᾶνος μου ἦταν πᾶνος, ὡπὺς εἶπε ὀλοῦσθαι πᾶνος μὲ καὶ ἀνάντης καὶ ἀπ' τὴν ἴδια. Ὁ πᾶνος μου ἦταν πᾶνος, ὡπὺς εἶπε ὀλοῦσθαι πᾶνος μὲ καὶ ἀνάντης καὶ ἀπ' τὴν ἴδια.

Ἡ Κλαίρη ξαναγεννιόταν κοντὰ στὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς θάλασσας...

Ἡ Κλαίρη ξαναγεννιόταν κοντὰ στὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς θάλασσας...

Ἡ Κλαίρη ξαναγεννιόταν κοντὰ στὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς θάλασσας...

Ἡ Κλαίρη ξαναγεννιόταν κοντὰ στὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς θάλασσας...

Ἡ Κλαίρη ξαναγεννιόταν κοντὰ στὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς θάλασσας...

Ἡ Κλαίρη ξαναγεννιόταν κοντὰ στὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς θάλασσας...

Ἡ Κλαίρη ξαναγεννιόταν κοντὰ στὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς θάλασσας...

Ἡ Κλαίρη ξαναγεννιόταν κοντὰ στὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς θάλασσας...

Ἡ Κλαίρη ξαναγεννιόταν κοντὰ στὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς θάλασσας...

Ἡ Κλαίρη ξαναγεννιόταν κοντὰ στὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς θάλασσας...

Ἡ Κλαίρη ξαναγεννιόταν κοντὰ στὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς θάλασσας...

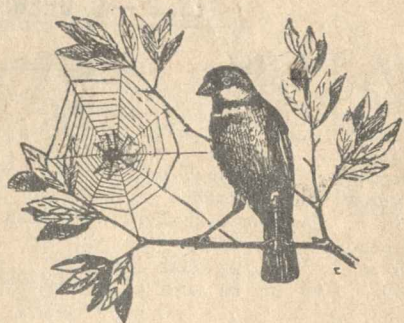
Ἡ Κλαίρη ξαναγεννιόταν κοντὰ στὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς θάλασσας...

Ἡ Κλαίρη ξαναγεννιόταν κοντὰ στὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς θάλασσας...

Ἡ

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Η Μαρία είχε μια παι-
δουλα συμπληρωτική, μόλις δώ-
δεκα χρονών, με φτωχικά φο-
ρέματα και με παλαιότητα
πολύ μεγάλη για τα μικρά
παιδιά της, γιατί ως χθές α-
κόμα τα φορούσε η μητέρα
της.

Η Μαρία δεν έχει πρό-
σωπο δροσερό, μάγουλα τριανταφυλλένια, μάτια γελαστά, όπως ή
άλλες συμπληρωτικές της. Η όψη της είναι κατάχλωμη, ο λαιμός της
αδύνατος, τα μάτια της βαθουλωμένα. Κάθε πρωί που σηγαίνει στο
σχολείο, τρέμει απ' το κρύο και του κόπον τυλίγεται για να ζεσταθεί
μέσα στο παλτό ούλι της.

Όσοι είχαν γνωρίσει κ' αυτή καλύτερες ημέρες, τότε που η
επιχειρήσεις του πατέρα της πήγαιναν καλά. Ύστερα όμως απ' την
τελευταία μεγάλη άτυχία που τον έβρισκε, αναγκάστηκαν να πουλή-
σουν το σπίτι τους για να ξεχρεωθούν και να νοικιάσουν δυο σκο-
τεινά δωμάτια μέσα στο βάθος μιας αλκής, όπου ποτέ δεν μπαίνει
το φως του ήλιου.

Η Μαρία κάθε αυγή ξυπνάει για το σχολείο και το βράδυ που
γυρίζει, βοηθάει τη μητέρα της στις δουλειές του σπιτιού κ' έπειτα
κάθεται για να διαβάσει το μάθημά της. Στο ίδιο τραπέζι μ' αυτή,
κάτω απ' το αδύνατο φως ενός λαμπριού, ή, μη-
τέρα της καταγίνεται με ένα εργοχέιρο, που θα το
πουλήσει, όπως πάντα, σε φτηνή τιμή.

Πιο πέρα, ο πατέρας της ασχολείται με την άν-
ταρξή μουσικών κομματιών κ' από καρδιάς σε
καρδιά αφήνει κάτω την πέννα του, σηκώνεται απ'
τη θέση του και περπατάει σιωπηλός, σκεπτικός,
στενοχωρημένος. Η σύζυγός του τον παρακολου-
θεί λυπημένη με τα κουρασμένα βλέμματά της,
γιατί μαντεύει καλά τις κρυφές σκέψεις του, κ' η
μικρή, βλέποντας τις θλιβερές φυσιογνωμίες των
γονεών της, άναστενάζει πικρά.

— Μητέρα, γιατί δεν τραγουδάς ποτέ; ρώτησε
έξαινα μια μέρα η Μαρία τη μητέρα της, την
ώρα που εκείνη της διάβαζε το μάθημά της.

— Νά τραγουδάω; Καμένο παιδί! Τα τρα-
γουδιά είναι μονάχα για τους ευτυχισμένους...

— Όχι. Για να μην είναι κανείς δυστυχισμένος
πρέπει να τραγουδάει. Έτσι μου είπε η συμπλη-
ρωτική μου που μοιράζεται συχνά μαζί μου το μίλο
της. Η μητέρα της τραγουδάει πάντα κ' ο πατέ-
ρας της σφυρίζει συχνά. Κ' είναι τόσο ευτυχισμέ-
νοι, τόσο χαρούμενοι!... Έγώ δεν άκουσα ποτέ
τον πατέρα μου να σφυρίξει, κ' είμαι βέβαιη πως
γι' αυτό είναι τόσο μελαγχολικός...

— Έγώ! Α, όχι! Έγώ δεν ξέρω κανένα τρα-
γουδί κ' άλλωστε αισθάνομαι πως θα ήθελα κα-
λύτερα να κλάψω, παρά να τραγουδήσω...

Τραγουμένη από τη συγκίνηση και με τα μάτια πλημμυρισμένα από
δάκρυα, η δυστυχισμένη μητέρα την άγκάλιασε με στοργή, μη μπο-
ρώντας να ειπή ούτε μια λέξη.

Έξαφνα άκουστηκαν απέξω το βαρέα βήματα του πατέρα και
πριν ή πόρτα άνοιξε, η μητέρα ξαναπήρε το εργοχέιρό της κ' η κόρη
το βιβλίο.

***

Κοστίζει πολύ ακριβά, κύριε, ένα μικρό πουλί; ρωτούσε ύστερ'
από μια βδομάδα η Μαρία στο δρόμο έναν πωλητή πουλιών.

— Αυτό εξαρτάται απ' το είδος του πουλιού, μικρή μου. Έχω
πουλιά για κάθε τιμή: τσιτλές, καρδερίνες, καναρίνια, παταγάλους...

— Τι θέλεις ν' αγοράσεις απ' όλα αυτά;

— Δεν ξέρω, κύριε. Τα όνόματά τους μου είναι άγνωστα και το
χρώμα του αδιάφορο. Έγώ ήθελα ένα πουλί που να κλαίει...

— Πόσα χρήματα έχεις;

— Ένα τάλιρο.

— Ένα τάλιρο μόνο! Και θέλεις μ' αυτό ν' αγοράσεις ένα πουλί
που να κλαίει;

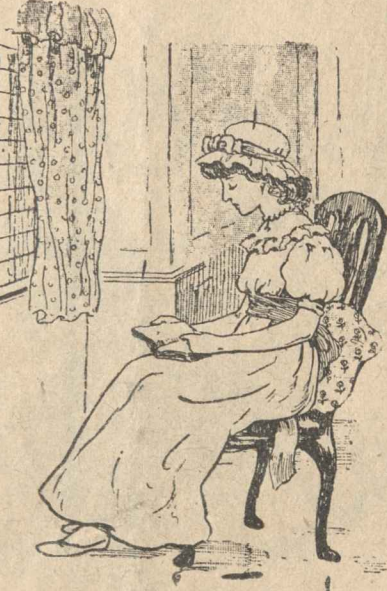
— Μάλιστα, κύριε, αυτά είναι όλα τα χρήματά μου. Είμαστε φτω-
χοί και δεν έχουμε περισσότερα. Αυτό το τάλιρο μου το είχε δώσει
από καρδιά ο νονός μου, αλλά απότομα πέθανε εκείνος, κανένας άλλος
δεν μου ξανάδωσε τίποτε. Ω, γιά δέτε, είναι κατακαινουργό!

Και, λέγοντας αυτά, η Μαρία άνοιξε τη χούφτα της κ' άφησε
να φανή ένα γυαλιστερό νόμισμα.

— Μά αφού είστε φτωχοί, γιατί θέλεις ν' αγοράσεις
πουλί; Δεν ξέρετε ότι έχετε μεγαλύτερη ανάγκη από
ρούχα και φαγητό; Έπειτα το πουλί χρειάζεται και κλουβί.

— Έχεις δού κλουβί;

— Όχι, δεν έχω.

Η Μαρία ξαναέχρησε το διάσπασ-
της...

— Έ, τότε πέρα καμιά άλλη μέρα, γιατί σήμερα δεν έ-
αυτό που θέλεις...

— Ω, κύριε, σάς παρακαλώ, άρχισε να τον πιεστή η Μαρία
πουλήστε μου ένα πουλάκι... Στο σπίτι μας είναι όλα λυπημένα.
Μητέρα μου δεν γελάει ποτέ, ο πατέρας μου δεν σφυρίζει. Μια
νεται πως ένα πουλί θα μας έφερνε με το φαιδρό του κλάμα
ειρήνη, τη χαρά, την ευτυχία... Ω, πείτε μου πως δεν θα
λάσετε το κατήρι, δεν είναι έτσι; Πάρτε σήμερα αυτό που θέ-
δωσαν μεγαλωσώ θα σας φέρω και τα υπόλοιπα...

Και, λέγοντας αυτά, η Μαρία του έδωσε το τάλιρο της με
δακρυσμένα και βλέμμα έκτεντο...

— Όχι, της είπε ο έμπορος συγκατακρινόμενος, δεν θα σου
δώσω αυτό το καναρίνι. Δεν είναι πολύ όμορφο, αλλά κλαίει
την ημέρα κ' αυτό θα σ' ευχαριστήσει έσένα.

Και ο καλός εκείνος άνθρωπος, παίρνοντας ένα κλουβί, μέσα
στο οποίο βρισκόταν ένα μικρό κατακίτρινο καναρίνι, το έδωσε στη
Μαρία.

— Α, στάσου, της είπε, τώρα πρέπει να σου δώσω και την
του. Νά, πάρε λίγο καναβοδού κ' όταν τελειώσεις να ξαναφύ-
να πάσης κ' άλλο... Πήγαινε τώρα στο καλό, μικρή μου, και
σεχε να περιποιηθείς καλά το καναρίνι σου...

Η Μαρία, τρελλή απ' τη χαρά της, πήρε στο ένα χέρι το κλου-
βί, στο άλλο το καναβοδού και πέταξε απ' το
λοδδα για το σπίτι της.

***

Ο πατέρας, όταν έμπηκε εκείνο το βιβλίο
στο σπίτι, δεν μπόρεσε να κινήσει την καρδιά
κ' άφησε μια δυνατή αναπνοή. Εκείνη
πλά στο παράθυρο, ήταν ένα πουλί που
δούσε γλυκύτητα.

Η Μαρία στεκόταν μπροστά του, έκστα-
τη και όνειροπαλός, και δεν άντελλε την
που άνοιχθηκε πίσω της.

— Ω, ναι, πατέρα! Κάπως μου το
και το πήρα. Αυτό δεν σε στενοχωρεί, δεν
έτσι;

— Μά χρειάζεται κάθε μέρα τροφή; ρώτησε
Ένα στόμα παραπάνω... Δεν το σκέφτηκε...

— Ω, μην ανησυχείς. Μου δώσαν και
τροφή του μαζί κ' έτσι το σπίτι μας δεν
επιβαρυνθή καθόλου. Μά άκουσε, άκουσε, πα-
τέρα... Έχει μια φωνή τόσο γλυκιά κ'
άλλον ύπαρχει τώρα μέσα στο σπίτι μας
πλάσμα που νύλλει... Ω, θα ιδής, από δω
πέρα δεν θάμαστε πια λυπημένοι...

— Ένα πουλί, μικρή μου, πρέπει να έχει
ότι δεν φέρνει μόνο του την ευτυχία. Όταν
δεν έχω καμιά αντίρρηση. Άφου σου
δεν έχω καμιά αντίρρηση...

Κράτησέ το... Δοκίμασες τόσες λίγες χαρές ως τώρα, φτωχό
παιδί, αγαπημένο μου παιδί!...

Κι' ο δυστυχισμένος πατέρας την έπηρε στην αγκαλιά του κ'
συγκίνησε και φίλησε με δάκρυα τα χλωμά μάγουλά της, που
πάρει κάποια ξαφνική λάμψη.

***

Το καναρίνι τώρα κλαίει αδιάκοπα όλη την ημέρα και
αυτό τραγουδάει κ' η Μαρία.

Η μικρή δεν είναι πια σκεπτική, όπως πριν, αλλά έχει
πέρα πολύ. Το πρόσωπό της ξαναπήρε το ρόδινο χρώμα, τα
της ξαναβρήκαν την πρώτη τους λάμψη, το παρουσιαστικό της
δείχνει ειρήνη και χαρούμενη.

Λαβαίνει τώρα ταχυτικά μέρος στα παιχνίδια των συμπληρω-
της κ' όπου πάει κ' όπου σταθεί μιλάει ατάκιστα για τον
νούργιο της φίλο, το αγαπημένο της καναρίνι...

Άκόμη περισσότεροι, οι γονείς της δεν είναι πια κακοποιη-
σάν πρώτα, κ' εργάζονται με μεγαλύτερο ήλιο, κερδίζοντας
πολλά από πριν.

Η μικρή Μαρία είχε δική, όταν έλεγε στη μητέρα της
να μην είναι κανείς δυστυχισμένος, πρέπει να τραγουδά.

Το μικρό κατακίτρινο καναρίνι έδωσε απ' το
τους την κατήφεια και τα δάκρυα κ' έφερε τη χαρά
και τα γέλια.

Ευλογημένα ως είναι τα πουλιά, τα καλά πουλιά
Θεού....

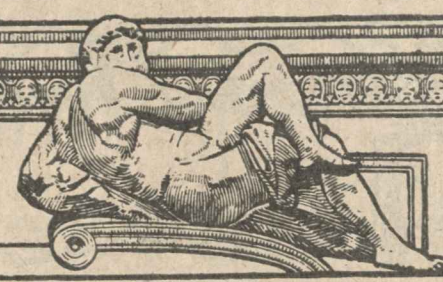
ΤΟΥ ROBERT ROSS

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Κάρολος αν και ξαφνίστηκε από τα λόγια της Σιώνης και
από τη πένθη στάση του 'Ινδού, ωστόσο δεν είπε τίποτε. Ανέθηκε
ρήφρα στο δωμάτιό του, κήδησε στο κρεβάτι του κ' άρχισε να
σκέπεται. Γιατί τον απεμάκρυνε η Σιώνη; Δεν μπορούσε να κα-
ταλάβει τίποτε. Τοίμασε ωστόσο τις αποσκευές του κ' έλειτα από
μια ώρα ξανακατέβηκε πάλι, φορώντας ταξιδιωτική στολή για ν'
αποχωρήσει την μητρότη του και τους άλλους.

Η Σιώνη του έειπε τότε το μέτωπό της να την φιλήσει, κ' αν ο
Κάρολος έπαιρθε καλύτερα θα έβλεπε, ότι δάκρυα έλαμπαν στα
μάτια του γενναίου αυτού πλάσματος.

***

Όλη τη νύχτα αυτή η Σιώνη την πέρασε άγρυπνη και βυθισμένη
σε σκέψεις. Έψαχνε να βρει ένα τρόπο για ν' απομακρύνει από την
Ελλάδα, εκτός από τον Κάρολο, τη Ζερμαίν και την μητέρα της. Τέ-
λος βρήκε εκείνο που ζητούσε.

Και την άλλη μέρα κάλυψε κοντά της την κ.
Ντί Μελ και τη Ζερμαίν και τις παρακάλεσε
να πάνε στο Παρίσι για ν' αγοράσουν διάφορα
πράγματα απαραίτητα για το γάμο της.

Της παραέλασε ακόμα να φέρουν στο γυρι-
σμό μαζί τους και μια Παρισινή μολύβια για
να της φτιάξει μια νυμφική τουαλέτα.

Το νέο έτος, τους είπε στο τέλος, πρέπει
να σάς βοηθώ στο Παρίσι, γιατί πρέπει να κάνετε
διάφορες επισκεψές και να δεχθήτε τις γνωστές
σας. Μη βιαστήτε λοιπόν να γυρίσετε. Έγώ δεν
θα σας περιμένω πριν απ' τις δέκα 'Ιανουαρίου.

Παρά τη φαινομενική όμως ψυχραιμία της,
όταν ήρθε η στιγμή ν' αποχωρήσει τη Ζερμαίν,
δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της. Άγαπασε
τόσο την εξαδέλφη της. Είχε συνηθίσει τόσο
στην συντροφιά της, ώστε και η σκέψις μόνο
του χωρισμού τον τη συγκινούσε βαθιά και δεν
μπορούσε να κινήσει τη θλίψη που έννοιωσε γι'
αυτό.

Μά και η Ζερμαίν έκλαιγε μαζί της και δεν
ήθελε να φύγει.

— Αγαπημένη μου, της έλεγε, άφησέ με να
μείνω κοντά σου... Δεν θέλω βέβαια να σου πω,
ότι το ταξίδι στο Παρίσι μου είναι αδιάφορο...
Είμαι μάλιστα ευχαριστημένη που θα ξαναδώ
την αγαπημένη μου πρωτεύουσα, έπειτα από έν-
νια μνηών άπουσία... Μά η καρδιά μου απα-
ράζεται με τη σκέψη, ότι δ' αφήνω μόνη εδώ...
Άφησέ με λοιπόν να μείνω και, όταν έρθει το
καλοκαίρι, κάνουμε μαζί το ταξίδι αυτό.

— Όχι! Όχι! Είπε η Σιώνη με ζωφό-
τητα. Όταν ένα πράγμα σ' ευχαριστεί, δεν προ-
πει να το αναβάλεις... Έξ' άλλου γρήγορα θα ξα-
ναγυρίσεις και θα βρεθούμε πάλι μαζί...

Η καρία ντί Μελ και η κόρη της έφυγαν για το Παρίσι στις 22
Δεκεμβρίου, δύο μέρες μετά την άναχωρήσι του Κερβάλ. Έτσι, την
ημέρα των Χριστουγέννων, η Σιώνη βρέθηκε μόνη της στην Ελλάδα.
Από την ημέρα που είχαν φύγει όλοι, ζούσε διαρκώς βυθισμένη σε
σκέψεις. Τα λόγια έφευγαν λιγοστά από το στόμα της και το χα-
μάλιο δεν άφθιξε ποτέ στα χείλη της. Ζούσε ολομόναχη με τις σκέ-
ψεις της και περνούσε όρες αλόκληρες ξαπλωμένη σε μια πολυθρόνα
και κατάνοτας τη θάλασσα.

Κοντά στη Σιώνη ύπαιτσε κ' έν άλλο πλάσμα που ζούσε κ' αυτό
βυθισμένο στην ίδια σιωπηλή θλίψη.

Ήταν ο θεός της, ο γρησός πρίγκιπ 'Ουάκ Ράιμ Σίγκ.
'Ο 'Ινδός πρίγκιπς πλημμυροερχοτανε διαρκώς κοντά στη μη-
την άνεμη, αποφεύγοντας να προσεγγίσει την προσοχή της και ορίζοντας
της διαρκώς βλέμματα, στα οποία θα ξεχωρίζες κανείς την αγωνία
και το φόβο που έννοιωσε γι' αυτήν.

Η Σιώνη, βυθισμένη καθώς ήταν διαρκώς στις μαύρες ιδέες
της, δεν τον έβρο-
σε καθόλου.

Ένα μεσημέρι όμως,
μετά το γεύμα, τη
στιγμή που ο Ράιμ

Σίγκ πήγαινε να καθήσει στη συνηθισμένη του θέση κοντά στην αν-
ψία του, η νέα γύρισε ξαφνικά προς το μέρος του και τον ξόφτισε:

— Έδώ είστε, θείε μου; Δεν σάς είχα αντιληφθεί...

Ο 'Ινδός πρίγκιπς, την επλήσιασε και τη φίλησε με στοργή στο
μέτωπο, ενώ συγχρόνως τη ρωτούσε τρυφερά:

— Θές να μου πής τίποτε, παιδί μου...

— Ναι, θείε μου, του απάντησε η Σιώνη. Καθήστε... Θέλω να
σας μιλήσω.

Ο Ράιμ Σίγκ εκάθισε μπρος στα πόδια της, επάνω στον τάπητα,
μη δειλόντας να την ένοχλήσει...

Η Σιώνη τότε σηκώθηκε και άνοιγοντας προς αυτόν την αγ-
καλιά της, του είπε με φωνή γεμάτη συγκίνηση...

— Πατέρα, όταν ήμουν μικρούλα μ' έπεινες στα γόνατά σου
και με νανούριζες για να κοιμηθώ... Χρόνια έχουν περάσει από τότε,
μά εγώ το θυμόμυ πάντα αυτό, με συγκίνησε και μου φαίνεται, ότι
άκουω ακόμα τα γλυκά σας νανουρίσματα...

Μόλις ο πρίγκιπς άκουσε τη λέξη επάτρω
έννοιωσε μια θεία γλυκύτητα να πλημμυρίζει
την καρδιά του. Μά συγχρόνως έμελαγχό-
λησε. Σκέφθηκε, ότι το χαριτωμένο αυτό
πλάσμα, που του μιλούσε τώρα τόσο τρυφερά,
σε λίγον καιρό δεν θα ήταν πια δικό του. Η
Σιώνη θα γινόταν σύζυγος του Κερβάλου
Κερβάλ και θα την έβανε από κοντά του.

Ω! πόσο αγαπούσε τη Σιώνη ο πρίγκιπς!...
...Πόσο βαθιά κ' ατέραντη ήταν η στοργή
που έκλεινε γι' αυτήν μέσ' στη μεγάλη καρ-
διά του!...

Ένώ ο πρίγκιπς είχε παραδοθεί στις σκέ-
ψεις αυτές, η Σιώνη είχε άκοιμητήσει το
χέρι της στον ώμο του.

— Πέστε μου, θείε μου, του είπε Έξαινα,
με βιάζετε βαρέα για τα γόνατά σας;...
Γιά πέστε μου, δεν μπορώ και τώρα, όπως
άλλοτε, να γυρλώ το κεφάλι μου στο στήθος
σας;

Χωρίς ν' απαντήσει, ο πρίγκιπς την έπιασε
στα χέρια του και την έσηκωσε σαν πουπουλό
στην αγκαλιά του.

Ω! πόσο αδύνατη ήταν η μικρούλα του
Σιώνη!... Πόσο ελαφριά!... Μία πνοή α-
νέμου θα έφτανε για να τη μεταφέρει στους
ουρανούς...

Κι' ο Ράιμ Σίγκ την κρατούσε σφιχτά,
σφιχτά, σαν να φοβόταν μήπως τη δει να
πετάει...

Η Σιώνη τον άπτασε χαμογελώντας, με
τα βαθιά μαύρα μάτια της, που τα είχε μεγα-
λώσει, ακόμα περισσότερο ο πόντος. Τέλος
του είπε, με φωνή μελωδική:

— Είστε πολύ καλός, πατέρα μου... Κι' εγώ όμως, πόσο σάς αγα-
πάω!... Πόσο καλὰ βρίζομαι εδώ κοντά σας... Άκούω την καρδιά
σας να χτυπάει και ξέρω, ότι χτυπάει για μένα... Πες μου, πατέρα
μου, δεν είναι ήλιθο, ότι τα κορίτσια ζητούν καλύτε μακροί την ε-
τιμία τους; Έτσι αυτή βρίζεται τόσο κοντά τους; Γιατί να ζητούν
αυτοίς έρωτας από την αγάπη των συγγενών τους;... Ίσως να
σε πείραζα, πατέρα, την ημέρα που άγάπησα; Εξείνουν... Σ' έ-
καμα... Πες μου...

Ο πρίγκιπς, άκούοντας τα λόγια αυτά έννοιωσε τους λυγμούς
του να τον πνίγουν. Τού φαινόταν σαν παρόνοιο της Σιώνης
έναντιόν του.

Τίποτ' από όλα αυτά πρηνόματα, αγαπημένο μου παιδί; την
ρώτησε με φωνή λυπημένη.

Η Σιώνη μαζεύτηκε ακόμα περισσότερο πάνω στο στήθος του,
σαν να ήθελε, που ζητάει καταφύγιο και του απάντησε:

— Γιατί με κρατούν κάθε τόσο περιεχτές σκέψεις που κάνουν την
καρδιά μου να φοροκονή... Μά δεν θέλω να σας λυπήσω με τα λό-
για μου...

— Όχι, αγαπημένο
μου παιδί, δεν με π-
κρανεις καθόλου...
(Ακολουθεί)

Ο μόνος τρόπος για να περάσετε ευχάριστα το καλοκαίρι σας είναι να προμηθευθείτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Όπου κι' αν βρίσκεστε, στην έξοχή, σε ταξίδια, στις λουτροπόλεις, είτε αν παραμείνετε εις τας πόλεις σας, ή «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θα είναι ή πηδ ευχάριστες, ή πηδ διασκεδαστικές συντροφες.

Εις την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άριστων γνηστικά, τὰ όποία έχουν μεταφρασθεί εις όλας τὰς γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίκπων και πού μόνον τὸ όνομα τῶν συγγραφέων των αποτελεί έγγύησιν περί τῆς ἀξίας των.

Ίδού ή λεπτομερής κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μέγ. σχημ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 80, έξωτ. δρ. 80). Ο «Καπετάν Φάντασμα», έργον μυστηριώδες, αισθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλήρες δραματικών και τραγικών επεισοδίων, έξελίσσεται εις τήν Ἰσπανίαν κατά τήν εποχήν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περί τόν πύργον ενός σπενούς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα ιοίρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Του ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40). Διὰ τόν «Καπετάν Βρυκόλακα» δέν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εις δσοὺς δέν τόν έχουν διαβάσει, παρὰ νά ἐρωτήσουν έναν πού νά τόν ἐδιάδασεν όταν ἐδημοσιεύθῃ εις τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τόν «Καπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε νά ποῦμε ὅτι ἐσημείωσεν τήν μεγαλειότεραν ἐπιτυχίαν ἐξ ὧσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στήν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Του ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΥ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλοσοφίας είναι καὶ αὐτὰ «Περιπέτειαί τοῦ Πύμου», αὐτὰ έχουν μεταφρασθῇ εις ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ἀπαισιόχρους σκληροῦ ἀγῶνα αὐτοῦ ἡρώος τοῦ πρῶτου, γραμμένον ἀπὸ έναν τὸν μεγαλειότητα κοιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Του ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ένα τρυφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, ἡ βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶν ἐραστῶν ὃν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον πάθος τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Του ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» είναι τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τεχνικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΕΡΒΙΛ (Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Αισθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκερβίλ, ἐκτελίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Του ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Περιεργότατον καὶ τραματικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εις συνεχή ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μετὴν δραματικῆς ἀλοκίης του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εις τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ είναι ἡ μεγαλειότερα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μετὸ Παγκόσμιον Βραβείον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία είναι ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Του ΜΥΡΤΖΕ (Σελίδες 183. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» είναι τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμένον ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μπομό». Ἡ ζωὴ τῶν ποιητῶν στὸ Παρίσι, αὐτοῦς τῶν, ἡ φράση τῶν περιγράφονται μετὸ δραματικὴν εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένον μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη καὶ χάρι, γεμάτο αἶσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Του ΠΑΥΛΩΝΟΣ ΡΟΛΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8). Σμυρναϊκὸ διήγημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλληνος λογοτέχνη, τὸ ὁποῖον διακρίνεται ἡ ποιητικὴ του περιγραφή ἡ εὐχάριστη πλοκή του καὶ τὸ βαθύ του αἶσθημα.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης υπάρχουν και πωλοῦνται εις τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγουμένοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ή μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 250 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν και δραχμὰς 375 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» είναι ὀλόκληρος βιβλιοθήκη, ή ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας είναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα και ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, περικλυτῶν, περιέργων, και ὑπερχίλια εἰκόνες, χρωματισταὶ και μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» υπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβόλου Μαλλαίνα», «Τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιές πού ἀγαπήθηκαν» και τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιγκ «Ἡ πρηνήσας Μαλλαίνα».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη και ή θάνατος», ή ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαδόλου» και τῆς «Μούμιαις πού ζωντάνεψαν».

Εἰς τὸν τρίτον ή συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαδόλου» και τῆς «Μούμιαις πού ζωντάνεψαν», «Ἡ καινεόρις ἀγάπη και παληά», «Τὰ ἀπεμνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνεκδοτὰ ἐξεχόντων Ἑλλήνων», και τὸ μυθιστόρημα τοῦ Λεονοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἑρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ή «Μπαλασόν», «Ἡ τελευταίος ἐπιστολὴς τοῦ Ἰακώβου Ὀρτις», «Μέσα ἀπὸ τὰ ῥῆθ τῆς νύχτας» και «Τὰ φιλολογικὰ ἀπεμνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρδάνου».

Ἐπίσης πωλοῦνται εις τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928 και 1929 πρὸς δραχμὰς 25 ἕκαστον, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελεῶν.

Ὅμοιως εις τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται και οἱ προηγουμένοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ή μὲν Α' Τόμος ἀντὶ δραχ. 300, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 250 ἕκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν δραχ. 375 ἕκαστος.

Ὅλοι αὐτοὶ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται πρὸς τὸ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σέχ Σολιμάν Πασᾶ) και πωλοῦνται εις τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εις όλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου και Σουδάν πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἐναντὶ πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.